

~~B. 1499.~~

7 Botsaccus, Joh.

2 Eschius, N.

EXERCITIA

THEOLOGIAE MYSTICÆ

DIVINA PRORSUS,

Et quæ hominem in DEUM
transformare queant,

Ut facili compendio ad familiarem
DEI amicitiam, stabilemque unionem
& ad ipsum perfectionis apicem perducant:
idque ita, ut nullum peculiarem vitæ ordinem
nec impossibiles vivendi canones requirant,
sed omni vocationis & vitæ generi inserviant,
neminemque gravent, nec cuiquam, quò minus,
quæ sui sunt status ac muneris, exequi possit,
ullum præstent impedimentum; quin potius
mirum in modum hominem relevent, &
aptum atque idoneum efficiant ad externa
internaque omnia, cum DEO & in
DEO prosperè admini-
stranda,

AUTORE

D. NICOLAO ESCHIO

edita.

Coloniæ ex Officinâ Joh. Qventel.
ANNO M DC LXXVI.

Quid est Theologia Mystica?

COgnitio DEI per essentiam seu substantiam; seu etiam DEI, ut in seipso est, experimentum: vel perfecta & exquisita Dei cognitio super omnem sui sensus & mentis operationem, supra affirmationem & negationem, quæ intima essentia animæ cum essentia DEI unione & conjunctione, cum summâ pace, silentio & ignoratione perficitur. Car. Hersent.

Theologiæ mysticæ divisio in 3 vias, purgationis, illuminationis & unionis, vide in peculiari Indice vel Statuâ Mercuriali Theologiæ Mysticæ, separatim editâ, item in verè aureo libello, Hug. de Palma Theologia Mystica, & aliis.

QVÆ.

QVÆSTIO:

Q Vis est Anti-Christus, Meretrix Babylon, Papa vel Papatus, contra quem communiter scribitur & dicitur?

Resp. Paparum, Anti-Christorum plena sunt omnia. Papæ primatus negatur, Papellos erigimus. Vide J. V. A. Peregrinos in patriâ errores & alia ejus scripta. Ergò quæ vobis (Pontificiis.) dico, omnibus (ad exterminandum Anti-Christianum) dico:

VIGILATE.

) (2

Nam

Nam

En

**Triples illud iniquitatis Myſterium
Triceps Sectarum Monſtrum.**

V. 15.		C	C		V. 13.
Genef. 3.		C	L		Apoc. 16.
			C		

**Catholic9 Lutherang9 Calvinian9
Cerberus Lædit Christum**

antroſum retroſum

ſuſum deoſum

intra extra

undiquaq;

per crucem

conjunctim diviſim

Hoc

☉(○)☉

Hoc est

Comicè- Crudeles Catholici
Logicè- Loqvaces Lutherani
Causidicè- Carnales Calviniani
Cerberi
Conjurato Contentionis Cōsensu
Lædunt
Lapidant Lacerant Laniant
Christum
Creatorem Caput Consolato-
rem.

(Christianus per se est acepha-
lus,
quia Caput ejus CHRISTUS.)

) (3

Ser-

Sermo est non de ipsis, qui
 adhuc supersunt, articulis
 Partium fundamentalibus, sed
 de abusibus vel corruptelis in
 excessu vel defectu, deque se-
 ctario & nefario Partialismi stu-
 dio vel zelo scelerato, quatenus
 in iis omnes (in generibus sin-
 gulorum, non in singulis ge-
 nerum) ut Cerberi vel Draco-
 nis Corpus, nil nisi libidinem
 carnis intendentes, conveni-
 unt & consentiunt, nihilomi-
 nus tamen ut 3 capita vel Spi-
 ritus, ranis similes, hoc est, ut
 Sectæ vel quatenus Sectarii
 (ipso, quatenus, reduplicativè
 sumto) non gloriam DEI, sed
 mun-

☉(o)☉

mundana, ut sua quærentes,
differunt & dissentiunt. Hinc

omnis talis

PARTIALISMUS

dicitur

SOLOECISMUS.

☉☉☉☉

Dogmata Pontificis studiose
sana capeſſo:

Comprobo Calvini congrua
ſcripta DEO:

Et ſum Lutheri verum ſcriben-
tis amicus:

Sed placet ex illis nullus ini-
qua docens.

X 4

Sed

Sed quid inquis de Separatis illis
 vel Separatistis, Brovvnistis, Li-
 bertinis & aliis, qui, ne dicantur
 Sectarii, malunt esse extra & supra
 vel infra omnes Sectas, omnium
 Sectariorum pessimi? Rectè & uti-
 que dicendi pessimi, perniciosissi-
 mi. Unum Babel devitant, alterum
 pejus ædificant.

BREVIBUS:

Sunt sine pi, sine pa, sine con,
 sine veri.

Sine pietate; quia neque DE-
 UM neque proximum amant. Non
 DEUM, quia intra domesticos pa-
 rietes potius ventri servire quàm
 ad gloriam DEI in Ecclesiâ labora-
 re satagunt. Non proximum, quia
 errantes Sectariorum animas non
 quærunt nec cupiunt reducere. Si-
 ne patientia; quia extra patientiæ
 Gymna.

Gymnasium in locis tutis in pace & quiete corporali consenescere malunt, quàm adversitatum quicquam à DEO & hominibus metuere, vel patientiam & longanimitatem erga DEUM & proximum exercere. Sine conscientia; quia in & à suâ conscientia satis superq; edocti & convicti sunt, etiam ibi locorum, ubi vivunt, Babel in summo gradu & fastigio florere. Sine veritate; quia experientia teste solidæ cognitionis fundamento carent, unde per ignorantiam facile à communionem Ecclesiæ separari possunt:

Adeoq;

Contra Pietatem, Patientiam, Conscientiam & Veritatem,

Ex Babel Exeuntes

Quærun

Exitum ante Introitum,

Visto.

☉(o)☉

Victoriam extra Pugnam,
Martyrium absq; Testimonio,
Ædificium sine Fundamento.

BREVIUS:

Filioli, ultimum tempus adest:
Et sicut audistis, Antichristum ven-
tuum, etiam nunc Antichristi mul-
ti coeperunt esse, unde scimus ulti-
mum tempus adesse. (Hi Antichri-
sti) è nobis egressi sunt, sed non
erant ex nobis: nam si fuissent ex
nobis, permansissent utiq; nobis-
cum, sed hoc factum est, ut pate-
fieret, non omnes esse ex nobis, 1.
Joh. 2, v. 16. 17.

BREVISSIMIS:

Sunt CAUDA & EXCREMEN-
TUM tricipitis illius Draconis vel
Serpentis, qvi dicitur

Cerberus Lædens Christum.

Confer Jes. 9. 15. Apoc. 12, 4. quo-
modo

☉(o)☉

modò falsi Prophetæ dicantur Cau-
da propter adulationem, sicut canis
caudâ adulatur. &c.

Plura de his vide in R. G. Tract.
vel Qvæstione de Schismate, utrum
homini Christiano licitum vel man-
datum sit, propter corruptelas vel
abusus Christianismi omnem cul-
tum & coetum publicum dese-
rere?

Non

EVA

sed

MARIA

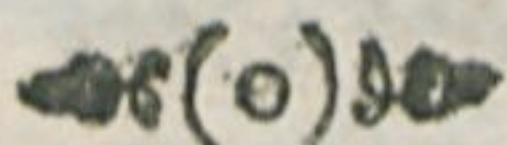
vel potius

JESUS

In Maria

In Fund^A
☉ Mentis.

EU.

E U S E B I A

6 4 3 2 5 1 7

Brevissima VERITATIS Forma
Perfectissima SANCTITATIS Norma

JESU CHRISTI
DOCTRINA VITA

In Hoc

VIVO

VINCO

Sic

Timendo

Tremendo

absq;

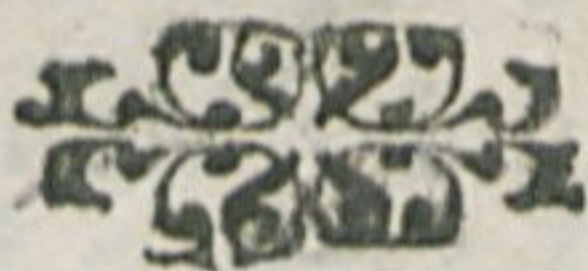
Tergiversatione Murmuratione Du-
(bitatione

TOTUS

TACITUS

TUTUS

Hic Acquiesco.

In

In Exercitia quæ-
dam alia, divina prorsus,
& quæ compendio homi-
nem in Deum transformare
queant, Authore D. NICO-
LAO ESCHIO, magnæ apud
Brabantos existimationis &
pietatis viro,

F. LAURENTII SURII AD PIUM
LECTOREM

P R Æ F A T I O.

EA quæ sequuntur
exercitia, amice le-
ctor, cuidam celebris
opinionis viro divinitus revela-
ta, facili compendio hominem
bona ac ferventi voluntate præ-
ditum, ad familiarem Dei ami-
citi-

A

citi-

citiam stabilemque unionem,
& ad ipsum perfectionis apicem perducunt: idque ita, ut neminem gravent, nemini, quominus quæ sui sunt status ac muneris, exequi possit, ullum præstent impedimentum: quin potius mirum in modum hominem relevent, & aptum atque idoneum efficiant ad externa internaque omnia, cum Deo & in Deo prosperè administranda. Unde cum implacabili in nos odio stimulatus pestifer serpens, non desinat pios ab iis quæ possint illis saluti esse, innumeris penè machinationibus, dolis ac molestiis avocare, id nobis monendus es Christiane lector, ut ne qua illius fraude ab hisce tete exercitiis, reverà divinis atque utilissimis, retrahi patiaris: sed contemptis omnibus quæ ille animo

mo tuo ingerere possit, Dei clementiam precibus continu- is pulses, ut horum tibi exerci- tiorum cultum, gustum, fru- ctum, effectus largiatur. Quod ut impetrare sis idoneus, cu- randum tibi erit, ut perpetuò tibi ipsi observando invigiles, & ut ab orationis studio nun- quam discedas. Nam sine his duobus, puta orationis labo- risque instantia, nihil hinc ob- tinebis. Sed & hoc cum pri- mis necessarium est, ut bene sis à vitiis expurgatus: & ut sci- ens ac prudens nullum intra conscientiam peccatum reti- neas, cujus te verè non pœni- teat, quodque vel confessus non sis, aut confiteri nolis. Ad hæc nullius unquam vultum, nec ullas rerum labentiū vani- tates fixè contueberis: sed ocu- lis demissis semper magis ad

4 IN EXERCITIA D. NICOLAI

Deum intra te præsentem,
quàm foras ad creaturas respi-
cies. Nunquam etiam vanus
aut levis eris, sed amans pius
& dulces lachrymas, & luctum
sanctum ex amore nascentem,
pro tuis cæterorumque homi-
num peccatis. Deinde quoli-
bet die invocato humiliter Spi-
ritu Sancto, sine quo nihil pote-
ris, manè una hora, ac vespe-
ri similiter teipsum in obscuro
& solitario loco includes, ibi-
que in teipsum introgressus,
Deum tuum tibi re vera præ-
sentem attendes: atque ita in
quolibet horum exercitiorum
octo vel decem, aut duodecim,
plures etiam paucioresve dies
devotè orando ac meditando
versaberis, quemadmodum
tum res ipsa, tum tuæ personæ
ratio exigere videbitur: atque
interim missa facies alia volun-
taria

taria exercitia, quæ tibi ipsi
constituisti, ut sic tota die ac
nocte id, in quo laboras, exerci-
tium memoriæ tuæ ac desiderio
propositum sit, animoqve in-
fixum. Tum etiam sensus tu-
os intra te colliges, viresqve
animæ cunctis imaginibus nu-
datas, tam profundè in Deum
tuum defiges, imprimes, im-
merges, ut ex nulla creatura
aliquid mediū patiaris. Quod
ita fiet, si quadam animi æqua-
bilitate, placidè, & absque
cordis immoderata sollicitu-
dine & affectu quæ facienda
sunt facias, servata semper cor-
dis libertate, ut ne illud ea oc-
cupent & lacerent, sed simpli-
citer cuncta referant in Deum,
cui utiqve perire nihil potest.
Porro in his ipsis exercitiis, &
falli noles, necesse est, ut humi-
li ac simplici obedientia viro a-
licui

licui bene experto, si talis ha-
berī possit, te submittas, qui
te in his dirigat, à quo in rebus
dubiis consilium petas, cuius
ductum seqvaris, cuius ita fo-
ris, ut DEI intus, monitis ob-
temperes, ne fortè, quod est ad-
modum perniciosum, propria
subnixus ac fretus voluntate, à
maligno spiritu, id quod facile
accidere potest, in errores ac
pericula tuæ salutis abducaris.
Interim rogandus tibi erit DE-
US, ut ejusmodi, quem fortè
elegeris, hominem sua gratia
illustret, quò in omnibus ita,
ut est maximè salutis tuæ utile
& accommodum, te regat in-
stituaturque. Cæterum cuncta
tua exercitia cum perfecta fa-
cies cordis in DEUM sublevati-
one, conversioneque, ignitis
quoque suspiriis, & amoroso
omnium animæ virium effluxu
in

in DEUM, non interim anxie
nimis cum aliqua tristi mora
peccata tua præterita, vel præ-
sentes tentationes commemo-
rando, sed quasi negligendo ea
nec advertendo saltem, aut
certè in inferiori homine cum
aspernatione relinqvendo. Hæc
enim una omnium facilima
ratio est tentationes superandi,
ut quoties eas persenseris, sem-
per amorosè cor ad Deum tu-
um sustollas. Alioqvi medium
præstant. Enimverò & venia-
lia peccata cuncta multo facie-
lius, efficacius, perfectius a-
morosa quadam & ferventi
mentis ad Deum conversione
applicationeq; delentur, quàm
si ad ea etiam cum contritione
respiciatur. Sed hoc occultum
quoddam exercitium est, pau-
cis cognitum, ac minùs usita-
tum. Conferet autem non pa-

rum ad Dei ac tui ipsius cognitionem unius alteriusve capituli attenta profundaq; ruminatio, sive ex Augustini Meditationibus ac Soliloquiis, sive aliorum id genus piis opusculis. Ad cætera exercitia maxime proderunt ea quæ apud Henricum Harphium pluribus locis magna Sancti Spiritus gratia tractantur. Porro ubi plus solito gratia te destitutum senseris, intentis meditationibus amissum cordis gaudium revocabis, ut divina ad mentem beneficia reducas, Deumq; medullitus laudes, instar Helisæi Psaltem sibi adhibentis, aut etiam cum Davide cogites, bonum tibi esse adhærere Deo, huic uni vaces, hunc ardentersitias, assidue mediteris, hujus præsentiam vigilando, observando, ubertim flendo suspires.

res. Enimverò si ad Dei con-
 templationem præparari velis,
 primò vitia omnia deseras o-
 portet, terrena quæque fastidi-
 as & calces, Sancti Spiritus visi-
 tationem sitibundo cordis affe-
 ctu desideres, gratiam hanc
 contemplationis à Deo conti-
 nuè preceris, ad amorem uni-
 entem ceu Exercitiorum omni-
 um finem jugiter aspices, atque
 in his omnibus, donec ea adi-
 piscaris, magna contentione
 labores, carnis curam etiam in
 licitis & concessis ob studium
 divini amoris sæpe rejicias ac
 repellas, certus quòd quo amâ-
 ris ardentius, eo Deum Opti-
 mum Maximum propiùs
 contempla-
 bere.

V A L E.

A S

DE

DE VIA PURGATIVA.

Ut cognoscas Deum.
Exercitium I.

Drimò exercebis te in forti, perfecta & profunda cognitione Domini Dei tui, quantum per gratiam Dei obtinere potueris. Hanc autem cognitionem magis impetrare conaberis fervidis desideriis & devotis orationibus, quàm arduis studiis & laboribus externis. Dei enim donum est singulare & preciosum valdè. Quapropter sæpenumerò humili & profundo corde ipsummet Deum tuum desiderabis possidere: orabisque ut tibi manifestare dignetur seipsum, suamque voluntatem beneplacentem & perfectam. Attende ejus æternam & infinitam potentiam, sapientiam, bonitatem, & incompræhensibilem amorem. ¶ Considera quid sit Dominus DEUS tuus, Quis, Qualis & Quantus: Nempè Deus altissimus super omnia, summa veritas, æterna & immutabilis bonitas, vera & sempiterna substantia, & cha-

*Quid sit
Deus.*

& charitas infinita, qui in seipso adeo
 existit magnus & ineffabilis, ut mul-
 to melius & verius cognoscatur per
 ablationem seu abnegationem omni-
 um perfectionum & dignitatum, quæ
 de eo cogitari & dici queant, (ut est
 potentia, sapientia, bonitas & similia)
 quam per eorundem affirmationem.

¶ Expende insuper, quod Deus est ve-
 rus, proprius, naturalis locus, sedes,
 centrum, & vita animæ tuæ, in quo
 anima tua per suam ideam ab æterno
 quievit, à quo tempore creationis ef-
 fluxit, & in quem redire debet, & in
 eo & per eum quiescere. Alioquin in
 æternum peribit.

*Deus est
 centrum
 animæ.*

¶ Sanctam quoque Trinitatem devo-
 tissimè adorabis & laudabis, hoc vel
 simili modo: O sanctissima Trinitas,
 tua dulcissima unitas per amorem flu-
 at, obsecro, in me, & in omnes cre-
 aturas te laudare valentes. Contem-
 plare patrem esse summum, æternum,
 ineffabile & incomprehensibile bo-
 num, qui ex seipso profert bonum æ-
 ternum sibi coævale & consubstan-
 tiale, quod est ejus unicus filius; qui
 duo infinita charitate & complacen-
 tia sese invicem diligunt: & hæc cha-
 ritas

*Sancta
 Trinitas.*

ritas Spiritus Sanctus est. Assuesce
 sapius, immo & assidue ad dulcissi-
 mum Deum tuum, talemq; ac tantum
 Dominum aspirare & dicere: O Do-
 mine Deus meus & omnia, ostende
 mihi teipsum, & sufficit mihi. O
 dulcissime DEUS, infunde mihi lu-
 men tuum, accende cor meum amo-
 re tuo, conforta infirmitatem corporis
 mei presentia tua. Et similia multa,
 prout unctio docebit. Meditare eti-
 am quomodo ex ipso, per ipsum, &
 in ipso sunt omnia, cui omnis honor
 & gloria sit in secula seculorum, A-
 men.

*Omnia
 ex Deo.*

*I,
 essentia
 Dei.*

¶ Cæterum cum ex notitia & clara
 cognitione Domini Dei creatoris no-
 stri, omnia bona in animam proma-
 nent, quæ diabolus nobis invidens,
 tota malitiæ suæ virtute nititur impe-
 dire, & nos excæcare: atq; e diverso
 ex ejus ignorantia, omnis tentatio,
 amaritudo & damnatio in nobis subo-
 riantur. Hinc danda tibi opera est, ut
 Domini Dei tui omni tempore dulci-
 ter & amorosè recorderis, & saltem
 hæc tria, videlicet ejus essentiam sive
 bonitatem, presentiam & dilectio-
 nem, assidue ob oculos mentis geras.

Primò

Primò attende infinitam ejus nobilitatem, sublimitatem, justitiam, pulchritudinem, potentiam, sapientiam, bonitatem, charitatem, dulcedinem, liberalitatem, misericordiam, & alias innumeras ejus perfectiones, quæ re vera ad eum in immensum omnem creatum intellectum vincunt, ut quicquid de his creaturæ simul omnes capere aut dicere possint, minus sit, quàm gutta una ad universum mare. Et hic tantus Dominus animam tuam ad suam similitudinem nobilissimè creavit, sui ipsius per amorem capacem. Cui tres nobiles vires indidit, ut ipsum non solum in futura, sed etiam in præsentivita per intellectum fide & contemplatione cognosceres, per voluntatem tuam eligeres & amares, & per memoriam in eo requiesceres & unitus maneres, illiqve fideliter adhæreres, & ejus comparatione omnia alia pro nihilo duceres. Certè nisi à diabolo excæcatus esses, tanta in illum complacentia & dilectione rapereris, ut præ gaudio & admiratione deficeres: læta quoque & tristia non curares neque animadverteres, nec ad momentum quidem te ab intuitu & amore

summi illius boni disjungi patere-
ris.

II.
Præsen-
tia Dei.

¶ Secundò, vide ingenti cum lætitia
& gratitudine, ut idem tantus ac talis
Dominus, ex æterna charitate sua
multo interiùs veriusqve sese tibi ubi-
qve locorum, & maximè in anima
tua præsentem exhibeat, quàm sis ipse
tibi, ut te in esse conservet, regat, fa-
ciatq; saluum ac beatum: atqve ideo
magna tibi indicta est necessitas pro-
bitatis, si dissimulare nolis, quum a-
gas omnia coram oculis cuncta cer-
mentis. Vide, inquam, charissimum
Deum creatorem & amatorem tuum,
tibi perpetuò præsentem & intentum:
& ambula sicut casta sponsa, cum ma-
gno timore & reverentia, pudore &
humilitate, obedientia & patientia,
coram oculis altissimæ majestatis ejus:
indefinenter te præparans, ut illi pla-
ceas: & suspirans, ut illum toto corde
diligere, & amplecti valeas. O quan-
ta gratiarum affluentia hinc tibi ac-
cresceret, si ita ageres.

III.
Dilectio
Dei ad
nos.

¶ Vide tertio, ut idem tantus Do-
minus, tam immensa & æterna chari-
tate, constanti gratuitaqve dilectio-
ne perpetuò ad te conversus est, ut o-
mnem

mnem etiam angelicum vincat intel-
lectum & desiderium: tanta ejus erga
immundum vermiculum dignatio, qua
tibi intendit, adeoq; tui curam gerit,
acsi nulla alia, vel in cælis vel in ter-
ris creatura superesset, & à tot & tan-
tis malis & periculis animæ & corpo-
ris te eripuit & defendit, totq; & tan-
tis beneficiis gratis te prævenit, ornat
& prosequitur, omni momento tem-
poris, licet ingratiſſimum, ut vel exi-
guam illorum partem numerare nun-
quam sufficias. Ex hac etiam chari-
tate liberrimam tibi vel momentis sin-
gulis se accedendi copiam præbet,
adeò ut vel solo pio desiderio ipsum
summum valeas bonum obtinere &
possidere, ipsiq; universas necessitates
tuas, velut amico omnium fidelissimo,
securiſſimè pandere. ¶ Inter infini-
ta autem præconia, quæ de Deo tuo
scribenda atq; pensanda forent, juva-
bit te vel maximè, ut indesinenter me-
diteris Dei creatoris & redemptoris
tui bonitatem, pulchritudinem, pie-
tatem, misericordiam, dulcedinem,
amabilitatem, charitatemq; peren-
nem & infinitam: ut per eas velut
per ignitos quosdam carbones, in
COR

cor tuum congerendos, ipse in easdem virtutes transformeris, & ad reddendam qualemcunque amoris vicem perpetuò accendaris. O si supradicta tria fideliter & indefinenter exerceres, quàm dulciter manè ad Deum tuum evigilares, quàm citò ab omnibus vitiis & passionibus, amaritudine quoque & omni tentatione liberareris, & amore conditoris totus inebriatus, in virum alium mutareris: immo totus in Deum transformeris: quia nullum isto sanctius & fructuosius invenitur exercitium, quod D. Augustini & aliorum Dei amicorum corda jaculo amoris medullitus interdum transfixit, quum illuminatis oculis attenderent stupenda amoris insignia, præsertim in incarnatione, vita, & passione illius, cæteraque innumera beneficia à tanto Domino sibi impensa, justoque perpenderent iudicio charitatem illam nimiam, qua tantus Dominus sese nascens dedit nobis socium, convalescens in edulium, moriens in precium, & regnans servat in præmium.

Uc

Ut cognoscas teipsum.

Exercitium II.

SECUNDÒ exercebis te in profunda cognitione tui ipsius. Attende ergo quàm nobilem animam tua à DEO creata sit ex nihilo, ad imaginem & similitudinem illius. Et quàm misera, fœda, & abominabilis facta sit per peccatum originale. Et quòd indè redemptus sis per ineffabilem amorem & durissimam satisfactionem JESU CHRISTI. Postea teipsum iterum & sæpiùs maculasti, & aversionem à summo bono fecisti, per tuam propriam voluntatem & actualia peccata: & factus es turpior & vilior quavis irrationali creatura. Eja attende in quanta mala per peccata tua propria lapsus sis: quodqve ex teipso nunquam indè resurgere valebis, sed in solo DEO poteris omnia. Nam per veram amoris ad Deum & omnes virtutes conversionem, licebit utiq; redire ad unionem Dei.

*Creatio.**Lapsus.*

Attende te idcirco à DEO creatum, uti semper eum ipsum diligere, contemplari, frui, possidere debeas, quodqve hîc positus sis à DEO, ut ipsi fideliter servias & gratias agas: ipsumqve

Cur creatus.

que laudes, benedicas & honores: eius quoque gratissimam voluntatem in te & in omnibus creaturis agnoscas & exequaris.

*In exilio
vivis.*

¶ Considera te hinc secundum animam esse in terra aliena exulem & peregrinum, multis laqueis & hostibus circumdatum, & mille periculis expositum: qui si in Deo manseris, nemo te laedere poterit. Attende quam incomprehensibiliter nobilis, pulchra, sapiens, à Deo sit condita anima tua ad ipsius imaginem & similitudinem: factus es nihilo minus secundum corpus de limo terræ infirmus, miser, vilis & egenus, ad omnia peccata & vitia pronus, tendensque semper ad interitum. Itaque vide, ne propter vilissimi corporis tui viles & foedas, citoque transeuntis voluptates, nobilissimam animam tuam cogas servire corpori, & ita ipsam cum corpore perdas, & æternis ignibus addicas.

¶ Considera diligenter omnes cogitationes, verba & opera tua, an finis & scopus omnium virium & sensuum tuorum semper ad Deum tendat, vel ad teipsum, sive ad creaturas: & videbis te nunquam satis teipsum humiliare

miliare & emendare posse. His ad-
dere licebit quicquid tibi ad tui ipsius
& proprii nihili tui cognitionem con-
ferre poterit. ¶ Attende sapius,
quid, qualis, unde, & ubi sis, & quò
abiturus. Vide hoc triplex nihilum
tuum, videlicet quòd per infinita gra-
vissimaq; peccata tua nihil factus sis,
& in inferno inferiori, si Deus volu-
erit, perpetuò torquendus, velut vas
foetidum & cibus ignium. Secundò,
quòd ex intima corruptione virium &
sensuum tuorum per pronitatem ad o-
mne malum (quod committeres, nisi
Deus te præservaret) factus es abyssus
tenebrosa, vas aptum in contumeli-
am, genitus per immunditiam, vi-
vens in concupiscentia, moriturus in
angustia. Tertiò, quo comparatio-
ne Domini nostri Jesu Christi, tu &
omnia nihil sunt, & ex nihilo produ-
cta, & ad nihilum reditura, nisi con-
tinuè à Deo conservarentur.

¶ Quapropter desidera contemni,
despici & ignorari ab omnibus homi-
nibus, absque tamen tua culpa &
mundo gaudente: tu teipsum cum
Christo afflige, & time semper & u-
biq; Deum filiali timore. Humili-
ma

*Quid,
qualis,
unde &
ubi.*

1.

2.

3.

*Ama con-
temni.*

Matt. 25.

ma quoque profer, cogita & age, semper credens instare adventum sponsi tui cælestis, dicentis: Ecce sponsus venit, exite obviam ei, sicq; in tuum semper resiliens nihilum, cum stupore admiraberis, quòd Deus te patitur creaturam tam fœdam & ingratham, ad momentum coram oculis suis versari.

Examina te ut no- scas te ipsum. & Clamabisq; humiliter ad Dominum ex abyssu miseriæ tuæ, invocans abyssum misericordiæ illius cum frequenti perlustratione conscientia tua, quo sua singulari (qua ad hoc indiges) gratia tribuat tibi clarè dinoscere omnia tua vitia, passionesq; & propensiones vitiosas, & peccata universa, quæ in viribus & sensibus tuis intus & foris hærent, & abscondita latent, animam tuam miserè obcæcantiæ, & ad interitum trahentiæ: ut vel sic discas nosse te ipsum. Nec tamen, etiam si multum profeceris, ad pravitatis tuæ videndum finem penetrare valebis. Adeò prævum est cor hominis & inscrutabile, teste propheta Hieremia 17. cap.

Ut

Ut per pœnitentiam purgeris à peccatis. Exercitium III.

TERTIÒ exercebis te in generali *Ut eo-*
 contritione, confessione *Et e-*gnoscas
 mendatione omnium peccato-*pecca-*
 rum tuorum, deflens ea ex vero amo-*torum*
 re Dei, & profundo odio tui ipsius *Et enormi-*
 omnis peccati. Ut autem ad perfe-*tatem.*
 ctum tui ipsius odium pertingere vale-
 as, persuade tibi nullam in mundo
 creaturam esse, quæ tantam Deo inju-
 riam *Et* contemptum irrogarit, atque
 tu. Quapropter omni pœna *Et* con-
 tumelia mundi *Et* inferni te dignum
 judicabis, pro multis gravibusque pec-
 catis tuis, negligentia quoque multi-
 plici *Et* ingratitude tua. Cujus rei
 gratia voluntatem tuam adeò obfirma-
 bis in Deo, ut paratus sis pati omnem
 injuriam, contumeliam, irrisionem,
 improperium *Et* vilipensionem, quam
 omnes creaturæ voluerint aut potue-
 rint tibi inferre. Immo etiam te re-
 signabis ad sufferendum omnes pœnas
 inferni pro peccatis tuis.

*Resigna-
tio ad
pœnam.*

S Et ut ad purum pro peccatis tuis *Ut deplo-*
 dolorem pervenias, statue te coram *res pecca-*
 justissimo vultu Dei, bis in die, cogi-
 tans *ta tua.*

tans

tans te mortem, æternam meruisse:
 Et citò iudicium tuum in te pronun-
 ciandum esse: sperans nihilo mi-
 nus, per orationem Et laborem con-
 tritionis, veniam Et gratiam a-
 pud misericordem Deum invenire:
 doleasq; lamentabiliter, quòd sum-
 mæ potestati, sapientiæ Et bonitati
 Dei tantam injuriam Et contemptum
 exhibuisti, qui omni honore Et laude
 dignissimus est: dicens hoc, vel si-
 mili modo: O Domine Deus meus,
 omnipotens creator Et redemptor
 animæ meæ, ecce ego sum peccator
 ille vilissimus Et miserrimus, qui in-
 finita bonitatem: sanctitatem Et
 charitatem tuam innumerabiliter Et
 gravissimè offendi, infinita mala com-
 misi Et bona omisi. Hinc te ipsum
 severè discutere, judicare Et punire
 curabis, ne à Domino judiceris: at-
 tendendo qualiter Dominum Deum
 fidelissimum patrem tuum in decem
 præceptis, Et in septem peccatis mor-
 talibus, Et in novem peccatis alienis,
 Et in septem operibus misericordiæ
 tam spiritualibus quàm corporalibus
 contempseris offenderisq;. Denique
 de omnibus generatim peccatis tuis.

Et de quolibet speciatim, assumas
 moerorem intimum, Et tantum dolo- *Petitio*
 rem, quantum delectationis in pecca- *Venia.*
 tis per sensisti, ex vera contritione Et
 profundo corde dicens: O Domine,
 obsecro te per sanctissimam tui con-
 ceptionem, nativitatem, conversati-
 onem, durissimum laborem, Et omnem
 sacratissimi sanguinis tui effusionem,
 Et per omnem amarum passionem,
 Et acerbissimam mortem tuam, re-
 mitte mihi omnia peccata mea. Ob-
 secro quoque gloriosam virginem mi-
 sericordiae matrem, cum omnibus san-
 ctis, per omnia quae propter DEUM
 sustinuerunt, ut DEUM pro te inter-
 pellent, quod Et veniam dare cunctis
 erratis tuis, Et ita in seipso confirmare
 dignetur, ut nunquam ad peccata re-
 deas. Enimvero tantum peccatorum
 odium tibi necessarium est, ut potius
 mortem obire velis, quam rursus ulli
 peccato consentire. Cave autem ne
 pusillanimis fias, sed confide infinitae
 misericordiae DEI, qui paratus est in
 gratiam te recipere, Et originali pu-
 ritati restituere, si illi pro modulo tuo
 satisfeceris pro peccatis tuis.

Secun^o

II. *Ut offeras te totum ad emendationem,* Secundò offeres DEO pro peccatis tuis animam tuam & corpus & quicquid habes, desiderando ea omnia consumere, & quasi in nihilum redigere pro honore ejus. Et ut efficacius animam tuam totam cum viribus suis

1.

DEO immolare valeas, ita cogitabis:

O Domine, jam nolo deinceps quicquam gestare in memoria mea, nisi te DEUM, meam originem, in quo ab aeterno fui, & ex quo emanavi: neque aliud cognoscere in intellectu meo, quàm te solum Deum meum, & omnes creaturas in te: neque aliud velle aut desiderare in voluntate mea,

2.

quàm solius gratissimæ voluntatis tuæ executionem. Corpus quoque tuum Deo offeres hostiam vivam & perpetuam, quemadmodum in veteri testamento sacrificaturi ligna ponebant in altari, & hostiam desuper supposito igne cremabant in holocaustum: ita & tu in altari cordis tui ligna, id est, peccata tua colliges: & hostiam, id est, corpus tuum offeres, quod spiritualiter moriatur necesse est: orabisque ferventer Dominum in hunc modum: O Domine, accende holocaustum meum, ut totum comburatur & absorbeatur

TUR

tur In amore tuo, ut tibi grata & accepta hostia fiat ad æternum honorem tuum. Offeres etiam Deo temporalem sustentationem tuam, desiderando rebus huic necessariis non aliter uti, quam ad æternum Dei honorem, & animæ tuæ salutem, nullam in ea tui ipsius oblectationem & commodum spectans. Quin & desiderabis omnibus, si Deo placuerit, necessariis spoliari, pauperque & nudus inveniri, sicut ipse pauper & egenus fuit.

¶ Tertiò pœnam corporalem cum discretionem assumes, ex magno amore, juxta magnitudinem peccatorum tuorum: statue ergo te coram cruento corpore Christi Jesu in cruce pendente, & undiq; vulneribus atq; doloribus propter peccata tua repleto, & in corde dicito: O Domine, si tuæ gratissimæ placitum esset voluntati, censes me crucifigi permetterem, pro peccatis meis. Paratus sum in quolibet articulo corporis mei pati singularem pœnã ad honorẽ nominis tui. Hinc propone quælibet mēbra corporis tui, quibus ad peccatũ usus es, de cætero tradere & consumere ad summũ Dei honorẽ: teq; ad hoc compellere & urgere, quævis tibi durũ & molestũ fuerit,

III.

*Pœna
tibi im-
pigeo*

ut Deo pro peccatis tuis vicem quam
lemcunqve reddere valeas in pœni-
tentia & afflictione, quam Deo unâ
cum pœnis & laboribus status tui, in
unione sanctissimæ passionis suæ, cum
multis lachrymis, si eas habere potu-
eris, quotidie offerre curabis: teqve
non satis dolere, toto corde dolebis
& pœnitebis, teipsum pro meritis tuis
sub omnibus hominibus in inferno in-
feriori collocando, quo filium Dei rur-
sus crucifixeris, & toties conculcave-
ris, & sanguinem testamenti in quo
sanctificatus es, pollutum duxeris, &
spiritui gratiæ contumeliam feceris.

*puncta
pro clara
cognitio-
ne pecca-
torum
tuorum.*

Porro si clariùs videre volueris ab-
ominationes tuas, sicuti in justissimo
Dei iudicio, nisi eas hîc deleveris, à
te reqvirentur, matura discussione
expende, qualiter, quoties, & quan-
tùm offendisti & contemptu affecisti
Dominum Deum tuum circa decem
ejus præcepta, duodecim consilia E-
angelica, duodecim Articulos fidei,
præcepta & statuta Ecclesiæ catholicæ,
vota & instituta ordinis, status & vo-
cationis tuæ; septem peccata mortalia,
septem dona Spiritus Sancti, septem
opera misericordiæ corporalia & spiri-
tualia,

tualia, novem peccata aliena, septem sacramenta Ecclesie, gratias & inspirationes bonas, incarnationis, passionis, & alia beneficia Dei, donaque naturae, fortunae, gratiae & gloriae, virtutes theologicas, & morales: per tres potentias animae tuae, per quinque sensus & membra corporis tui, in omni aetate, loco, statu: & officio in quibus vixisti: cogitatione, locutione, opere, omissione, temporis perditione & ingratitude, contra Deum, sanctosque & angelos eius: Et contra omnes cujuscunque status proximos tuos, videlicet contra justos Dei amicos, infirmos quoque & peccatores, contra benefactores & amicos, contra superiores, aequales & inferiores, vivos & defunctos, animasque purgandas: & contra creaturas omnes, te ipsum quoque, id est, animam & corpus tuum, quomodo his omnibus abusus es, in contumeliam creatoris, in injuriam proximi, & in damnationem animae tuae, ita quod nullum sit momentum vitae tuae, nec ullum Dei donum & beneficium, neque ullum opus bonum, in quo Deum toto corde pure, ut debueras, quaesivisti: quin potius subtili quodam proprio amoris

moris commodi, voluntatis aut delectationis veneno illud commaculasti, & quasi continuè peccasti, toto vitæ tuæ tempore, saltem omissione, aut imperfecta expletione omnium, ad quæ tenebaris, si secundum justitiam suam Deus judicare vellet, etiam si commissione nihil unquam mali perpetrasses. Igitur dum misericorditer expectat, prævenias faciem ejus in confessione, lavando per singulas peccatorum noctes lectum conscientiæ tuæ lachrymis tuis, ne intret in iudicium cum servo suo: quia non justificabitur in conspectu ejus omnis vivens. Clariorem horum omnium explicationem pete ex libris, si non inpetit memoria. Vide saltem profunda consideratione, quàm ineffabiliter deliqueris tam commissione, quàm omissione, circa duo illa præcepta, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo &c. Et proximum tuum sicut teipsum: qualiter illa impleveris, & indè reliqua peccata tua collige, deplange & emenda, recogitando DEO omnes annos tuos in amaritudine animæ tuæ, donec in te descendere dignetur spiritus adoptionis filii.

filii.

filiorum, testimonium perhibens spiritui tuo, quod filius sis Dei: audiasque mellifluam eius vocem, quod verè Deus pater in te complacet sibi. Vanum est enim tibi aliquam consolationem querere, sive ad contemplationem surgere, nisi prius manducaveris hunc panem doloris, & in te spiritus adoptionis filiorum delapsus sit.

De mortificatione quinque sensuum. Exercit. IV.

Quartò te exercebis in crucifigendis & mortificandis quinque sensibus tuis, qui valde debilitati sunt per lapsum primi parentis, & deinde multo amplius per tua propria peccata, & sensuum tuorum abusiones. Ut autem reduci possint ad primam vnam simplicitatem, in qua fuerunt ante lapsum Adæ, necesse est ut sensus tuos, scilicet visum, auditum, gustum, loquelam, odoratum, tactum, in crucifixa humanitate Jesu, juxta ejus exemplum tanta vi includas & refrenes, quasi jam defunctus & mundo totus mortuus esses: discasque continuè in teipsum intrò respicere.

Reformatio.

B s

sicut

Introver- *seo.* sicut haecenus foras respexisti: tradas-
 que te in disciplinam dulcis JESU, eli-
 gens illum in magistrum, & te totum
 illi ad obediendum in omnibus cogens
 & resignans, ita ut tuum velle & nolle
 perfecte à te abjicias, & Domino Deo
 charissimo magistro tuo in omnibus
 placere & strictè obedire satagas. Hinc
 nihil tibi amplius agere licebit quan-
 tumlibet exiguum, absque ipsius per-
 missu. Nam ad quodlibet verbum, quod
 loqui voles, ad quamque buccellam
 quam sumpturus es, ad quemcunque
 oculi aspectum, & ad cujusvis mem-
 bri sive articuli motionem specialiter
 licentia corde ab eo tibi petenda erit,
 quam si intus teste conscientia, seipsa
 non quærente, obtinueris, tum demum
 licebit id agere vel dicere, & aliàs non.
 Necessaria quoque & debita opera tua,
 licet de se nota sint Deo placere, sin-
 gula tamen nova intentione ad laudem
 Dei perages & offeres, in unione san-
 ctissimorum operum & meritorum su-
 orum, ad salutem omnium hominum.
 Interdicendum autem vel agendum a-
 liquid foris, continuè uno oculo re-
 spicias intus teipsum, advertasque
 quoniã tacendum aut cessandum fuerit,
 ut

ut tunc statim taceas & cesses. *¶* *Qua*
 propter assuescas continuè aut oimni *Oratio.*
 hora Deum medullitus & ferventer
 obsecrare per seipsum, & per omnes
 perfectiones & miserationes, quæ in
 ipso sunt, immo quæ ipse est, & per
 sanctam humanitatem suam, & per
 sanctos quinque sensus suos, qui tam for-
 titer obediebant rationi, & ab anima
 sua absorpti, & dirissimis pœnis pro
 salute nostra afflicti erant, quasi sensus
 non habuisset, ut sensualitatem tuam,
 quam habuisti, habes, & habere pot-
 eris, absorbere dignetur in merita
 sanctissimorum sensuum suorum, sen-
 susq; tuos ita absorbere, unire & san-
 ctificare in sanctissima anima sua, qua
 si sensus non haberes, qui sensualitati
 locum dare possent, Et in hac inclusi-
 one & unione ita cruci affixus maneat
 in Domino Jesu, ut nunquam inde e-
 grediaris, ambulans reverenter hone-
 stis & maturis moribus & gestibus cor-
 poris & sensuum, semper & ubiqve in
 conspectu Dei præsentis: Et omni cu-
 stodia Dominum Deum tuum, & quin-
 que sensus tuos, cum tota anima tua *Custodia*
 custodias: sicq; agas, ut putes te ni- *tuus*
 hil videre, audire, sentire, olfacere,

gustare, tangere, edere, vel bibere, nisi Dominum Deum tuum. Et in omnibus purè Deum, Et non te ipsum quæras, Et creatoris propter Deum Et in Deo, cum timore Et reverentia, utaris. Et curam tui ipsius Et omnium rerum in omni etiam necessitate Et periculo, cum plena fiducia, in ipsius fidelissimam providentiam jactes, qui omnia suaviter disponet, Et pugnabit pro te, reputesq; omnia creata extra Deum, penitus esse nihil. Et sic recipies mirabiles illuminationes Et influxus à Deo tuo, si pro illius amore te ipsum Et omnia perfectè crucifigere, abnegare, Et relinquere non dubitaveris.

¶ Illud exercitium est fundamentum spiritualis vitæ, quod oportet valde diu exercere, donec assuescas te ipsum in omnibus vincere Et abnegare, teq; de Deum observare Et custodire, cum non sit major labor, quàm Deum, ejusq; voluntatem gratam ac placitam perpetuò observare.

DE VIA ILLUMINA-
TIVA.

Ut tres animæ vires reformes
Exercitium, V.

Quinto exerce te in profunda & omnimoda circumsione, reformatione & mortificatione virium animæ tuæ, videlicet intellectus, voluntatis, & memoriæ, quæ valde debilitatæ & corruptæ sunt per lapsum primi parentis: à quo posteaquam per mortem filii DEI Jesu Christi redempti sumus, eas rursus à Deo abalienavimus per nostra propria & actualia peccata. Ut autem restitui possint in gradum pristinum, in quem Dominus noster Jesus Christus eas reduxit, & cujus gratia animæ ab initio donatæ fuere, necesse est, ut Deum continue toto corde obsecrare, firmaque fiducia pulsare non cesses, uti per merita sanctissimarum virium benedictæ & crucifixæ humanitatis suæ purificare, reformare, regere & illuminare dignetur

corruptio
primo via
virtutum

Oratio

vires animæ tuæ, ut stabili cognitione, amore & cogitatione semper fluere possis in Deum, & omnia alia, cognoscere, illisq; uti in Deo.

Intellectus

Voluntas

Memoria

¶ Ut autem id muneris obtineas, intellectus tuus multo & continuo tibi labore acuendus est, ad intelligendum sublimiter & profundè, quid Deus sit, & habeat. Cumq; hoc pacto cognoveris esse eum optimum, nobilissimum, sanctissimum, tum accedens voluntas amare conabitur eum, quem optimum intelligentia sua depræhendit. Sed voluntatem ipsam circumcidere, abstrahere & crucifigere oportebit ab omnibus extra Deum, ut Deum solum toto & nudo corde diligas & desideres, cæteraq; omnia propter Deum & in Deo. Deinde voluntatem tuam fortissima unione ad eò divinæ conformabis voluntati, ut si illi placeret infernum in te creare, aut in inferno te ponere, paratum te exhibeas pro sua æterna gloria & honore, tuisq; peccatis, ad sufferendum illum per suam gratiam. Tertiò, memoriam tuam expedies atqve idoneam reddes ad fruendam in ea in æternum Domino DEO tuo, absqve omni medio: Hæc enim

enim instar thalami munda servanda est ab omnibus imaginibus & extraneis cogitationibus, & ornanda sanctis meditationibus & virtutibus crucifixæ vitæ Christi, ut Deus in ea perpetuò & indefinenter valeat quiescere, quoties, & quando, & quàm diu visum ipsi erit. Hinc eadem ipsa assuefacienda est amorosis iisdemque perpetuis ferè desideriis & affectionibus sanctis erga Dominum Deum suum, ut ipse solus purè in ea, & ipsa in solo Deo suo, nudè semper includi ac circumferri queat.

¶ Cæterùm, in hoc exercitio diutius versaberis, Deum tuum pro auxilio, ut dixi, frequentiùs obsecrando, Id ipsum quoque per sacratissimas gloriosæ virginis matris vires & sanctorum, devotè efflagitabis. Quòd si tam citò non impetraveris, (quum aliqui homines sint naturæ viscosæ atque tenacis, & phantasmatis deditæ) noli tædio vinci, noli cessare: tantummodo persevera, & Domino fortiter confide, qui nusquam deseruit sperantes in se, quia summè bonus est, qui & in simplicitate cordis meliùs invenitur, quia unus est: qui
etiam

etiam per amorem & sancta desideria
citiùs obtinetur, quia Deus ipse amor
infinite est.

De XII. mortificationibus.

Exercit. VI.

Sextò exercebis te in plena morti-
ficatione & abnegatione omni-
um, quæ tibi aliquod impedi-
mentum vel obstaculum præbere pos-
sent, quò minùs appropinques & a-
morese conjungaris ac uniaris Deo,
hoc est, omnium quæ Deus non est,
non vult, neque amat: quæ satis ex-
plicantur per D. Henricum Herp. in
XII. mortificationibus suis, in quibus
meditando & orando, te diligenter
exercebis, attendendo circa quaslibet
sanctissimum exemplar crucifixi Jesu,
illudque cordi tuo imprimendo, quo-
usq; inferiores animæ tuæ vires nul-
lum de cætero impedimentum præstent
superioribus, quo liberius fluere pos-
sint ad Deum, & in Deum,

I.
*Amor
rerum
tempora-
rum.*

S Harum prima est perfecta mortif-
icatio omnis affectus, sollicitudinis &
amoris ad res caducas & fragiles, ut
cas quieto corde relinquere noveris in
Dei

Dei beneplacitum, siue ea dederit, siue abstulerit: ut non desideres illa retinere, aut erogare, nisi purè ad Dei honorem: immo & omnia optablis relinquere, ut cor tuum imperturbatum ac nudum, Deo semper valeas offerre, & inter quosvis casus secundum superiorem saltem rationem, quietus permanere. Hinc non solum superflua quæque & curiosa, tibi sunt abjicienda: sed etiam in his quæ tibi necessaria videntur, nullo affectu requiescere licebit, si noles esse proprietarius coram Deo: Immo ipsa etiam naturæ necessaria, cum tædio & nausea suscipere conaberis, ut eo melius pauperi Christo conformari, & intra nuda ipsius brachia evolare queas.

¶ Secunda est mortificatio omnium affectuum propriæ quæsitiois, qua multi seipsum nimis amant, & in omnibus bonis quæ agunt, & malis quam vitant, ex servili amore suam spectant & aucupantur utilitatem, consolationem & honorem, tam in externis, quam internis Dei donis & bonis: suum quoque damnum, confusionem & punitionem evadere quærunt,

*Pauper**rad.*

1.

2.

3.

11.

*Amor**luis*

tam

*Intentio
recta,*

*1
Simplex.*

*3
Deiformis.*

*III.
Amor
delectationis
sensualis.*

tam in praesenti seculo, quam in futuro. Sua quoque opera & exercitia reputant magna, caduntque ex donis Dei in superbiam, avaritiam, & gulam spirituales. Verum contra haec gravissima pericula, studebis ex filiali amore, intentione recta, Dei in omnibus honorem, gratiam & beneplacitum pure quaerere; & intentione simplici instituire atque dirigere & referre opera tua ad placendum & coram Deo fruendum semper, quiescendumque in eo cum omnibus viribus tuis, absque multiplicitate, in amoroso quodam effluxu, & amanti inclinatione interni Spiritus in Deum, illuminata divina cognitione, fide, spe & charitate: quandoquidem hoc est fundamentum vitae spiritualis. Intentione quoque deiformi studebis etiam occultam consolationem spiritus non quaerere, sed omnem derelictionem & adversitatem desiderare, ut unum cum Deo fieri, ipsoque Deo cum Deo perfrui merearis.

§ Tertia est mortificatio omnium affectionum propriae sensualitatis, ultra rationabilem necessitatem, in delectatione cibi, potus, vestium, & aliarum rerum; in voluptate cogitationum, verbo.

borum, gestuum, & fabulationum cum hominibus, ex sensuali amore: in appetita habendi curiosa, videndi pulchra, audiendi nova, & fruendi ubiq; sensuum vanitate. Hæc & omnia naturæ solatia mortificabis per plenam aversionem ab omnibus, in quibus sensualitas solet quiescere, quia devotionem & spiritualia exercitia insipida reddunt & difficilia: cavebisq; tota virtute, ne aliquem affectum & quodvis solatium vel peccatum, licet minimum, in corde retineas, quem non funditus extirpare coneris. Ita enim expedit, ut sensualitas simpliciter moriatur, ne tota congeries honorū operum pessum eat.

¶ Quarta est mortificatio omnis affectus amoris secularis (qui ut hominibus placeat, & ab illis commodum vel honorem accipiat, seu ut illis non displiceat, neq; ab illis confusionem aut damnum sustineat, multa admittit seu admittere paratus est vitia & peccata, & plura facit virtutum opera) & amoris naturalis ad consanguineos: & acquisiti amoris ad amicos, pro eorum beneficiis: ita ut sine personarum acceptione, in omnibus hominibus, & etiam

IV.

Amor secularis
ad homines.

I.

Naturalis.

2.

Acquisitus.

3.

Acquisi-
o.

3

euiam in hostibus tuis, solum Deum
Deiq; imaginem, gratiam, & virtu-
tes purè diligas, & nullius vitta pal-
pes, ames aut dissimules: sed omnium
salutem toto corde sitias, omnem
quoq; inordinatum amorem qui tibi
inquietudinem, distractionem & de-
siderium ad alicujus hominis præsen-
tiam vel amicitiam habendam gene-
rat, & cor tuum imaginibus depingit,
præsertim tempore orationis, aut quan-
do te ad Deū convertis, tanquam vene-
num divini amoris cor tuum maculans
& inficiens, penitus enecabis, solum
Deum amando, & ejus amore omnibus
creaturis renunciando, ut divina ima-
gine depingaris, ejusq; amore sursum
traharis, & in ejus abyssu absorbearis.

Cogita-
tiones ob-
noxiæ.

I

Noxiæ.

2

¶ Quinta est mortificatio omnis
affectus & societatis rerum creatarum
& cogitationum inanium, quæ homi-
ni multipliciter incidere solent, ex de-
fectu fervoris, instar maris fluctuantis,
licet affectui non inhæreant: cogitati-
onum quoq; noxiarum, quæ cum oble-
tatione sensuali intrò admittuntur,
quæ licet ad consensum peccati morta-
lis non perveniāt, cor tuum maculant,
Spiritus sanctum contristant, & ingens
animas

animæ damnum inferunt. Porro tam
 istæ, quàm priores cogitationes, ex no-
 stra oriuntur incuria & immortificati-
 one, quo cor nostrum non studemus ad
 sanctas cogitationes etiam vi quadam
 cogere, sed illud ad superflua & noxia
 permittimus evagari, non curantes
 tempus fructuosè deducere. Ideoq; dū
 nos introvertere volumus, cor innu-
 meris distractionibus invenimus one-
 ratum, quæ nostrum profectum dissipant.
 Non solum igitur has quas prædixi-
 mus, sed etiam licitas quasdam cogitati-
 ones sive de temporali cura licita, sive
 de scrupulis conscientiæ, sive de secre-
 tis & curiosis perscrutationibus, abscin-
 dere oportet per impressionem imagi-
 nis Jesu in cruce pendentis ejusque
 profundissimæ humilitatis, paupertatis,
 mansuetudinis & omnium virtu-
 tum in exteriori homine: & imaginis
 infinitæ charitatis ejus, qua omnia
 creavit, & te sic redemit, in interio-
 ri homine tuo, ut cogitationes tuæ
 transeant in affectiones, & cognitio in
 amorem. Etenim amor operatur mor-
 tificationem naturæ, vitam spiritus, Dei
 operationem, superiorum virium.

Distra-
hentes.

3

Imago
crucifixi.

Amor
Dei.

fin.

Solitudo, influxum in Deum, & secessum ab omni creatura. Facies quoque affectuosa conversionem ad omnimodam solitudinem, non tantum secundum corpus, sed multo amplius secundum cor & affectiones, & ad simplicem cordis quietem, quæ maximè nutrit amorosum in Deum effluxum. Nam solitudo, silentium, & arcta cordis custodia, sunt fundamentum proficientis vitæ.

VI.

Cura & *passiones* Sexta est mortificatio omnis curæ quæ non est de justa necessitate, utilitate aut obedientia: omnium quoque passionum, immoderatae lætitiæ, tristitiæ, spei, timoris, amoris, odii & pudoris, ut nihil extra Deum in corde tuo quiescat, & omnia externa opera tua & occupationes, quas à te postulat necessitas, absq; multiplicitate & sollicitudine cordis perficias, cum resignato & elevato intellectu & affectu in Deum. Enimverò per distrahentem occupationem cordis etiam in licitis, obscuratur intellectus & tepescit affectus, ut omne spirituale exercitium tibi desipiat, & inferiores vires orationis tempore colligere vix aut aut *egre* possis. Quapropter si vis omnes
rens

tentationes faciliter vincere, stude
 omni tempore ferre internum & ele-
 vatum animum & desiderium in De-
 um, semper magis sequendo inter-
 num amoris exercitium, quàm exter-
 na opera virtutum. Ad quod tamen
 nemo pervenire potest, nisi affectus
 ejus expeditus sit ab omni re infra
 Deum existente, & adeò in Deum ra-
 ptus sit, ut seipsum contemnere sciat
 in omnibus propter amorem Dei.
 Nam purus amor facit spiritum pu-
 rum, simplicem, & ab omnibus libe-
 rum, ut sine labore sese recipere pos-
 sit in Deum. Ubi namq; amor, ibi est
 oculus memoriæ, & cor affectus.

*Animus
 elevatus
 quanta
 possit.*

Septima est mortificatio omnis a-
 maritudinis cordis, quæ variis ex cau-
 sis oriri solet: Primò ex præsumptio-
 ne priorum meritorum, qua non-
 nulli proni fiunt ad temerè judican-
 dum & aspernandum cæteros, falsa
 justitia pleni, quæ indignationem
 parit, non compassionem. Secun-
 dò ex immortificatis eorum desideri-
 is, quæ inflammant eos ad murmuran-
 dum contra superiores suos, & alios

VII.

*Amaritudo
 cordis.*

1

2

qui

3 qui eorum vitiis non acquiescunt, sed
 resistunt. Tertiò ex rancore & odio
 propter aliquas præcedentes offensio-
 nes, propter quas facta illorum, quos
 odiunt, pervertere cupiunt, & inveni-
 re in illis quod vituperent. Quartò
 4 ex invidia, qua alienas virtutes, qui-
 bus ipsi carent, extinguere vel obscu-
 rare quærunt, ut illis præferri aut æ-
 3 quari possint. Quintò ex mala & exa-
 sperata conscientia, qua instar basilisci
 alios lædere cupiunt, & secum ad pec-
 cata trahere, quibus gratiam Dei in-
 vident, & ex malitia qua ipsi pleni
 sunt, omnia in pejus interpretantur,
 & peccant in Spiritum Sanctum. Has
 & omnes alias amaritudines tam per-
 fectè vinci & consumi necesse est in
 suavitate divini amoris, ut etiam per-
 secutores & inimicos nostros tam ple-
 no cordis amplectamur affectu, ac si
 nostri optimi forent amici, uti & re-
 verà sunt, quandoquidem ad grandia
 nos merita perducunt,

Suavitas
 Dei

VIII. **S** Octava est mortificatio omni-
 um affectuum vanæ gloriæ propriæ
 amoris & complacentiæ, honoris atque super-
 3 gloria, de teipso, de tuis verbis & ope-
 ribus,

ribus, gratiis & donis, idque, per clar-
 ram cognitionem tuæ utilitatis, & de-
 siderium omnis contemptus, ut soli
 Deo placere possis. Hinc omnia bo-
 na soli divinæ gratiæ, filiali fidelitate
 adscribes, reputans te omnibus illis
 indignum, & cunctis viventibus
 viliolem, propter magnitudinem,
 turpitudinem & multitudinem pec-
 catorum tuorum & ingratitude
 tuæ: Secundò, propter infinita pec-
 cata, quæ incidisses, nisi sola Dei
 miseratio te præservasset: tertiò, quia
 non est peccator in mundo, si tantas
 gratias & occasiones benefaciendi
 habuisset ut tu, qui non fidelius Deo
 servivisset quam tu. Sicq; Deo, cujus
 est omne bonum, eris gratus ex una
 parte, & teipsum valde humiliabis ex
 altera. His bene expensis, secundo
 loco desiderabis toto corde ab omni-
 bus contemni, illudi, conculcari, &
 omnem confusionem amore Dei pleno
 affectu suspicias: Quia hæc est via
 compendiosa ad maxima merita, qua
 tamen paucissimi ingredi volunt.

I.
 Ut humili-
 cationis.

I

2

3

II.
 Ut dese-
 deres
 contemni-

IX.

¶ Nona est mortificatio omnium
 affectuum, oblectationum, inter-

Amer
 consolati-
 onis in-
 terna.

narum spiritualium & sensualium, in gratia, devotione, dilectione & dulcedine sensibili, in viribus inferioribus animæ: quæ quidem non sunt vera sanctitas vel charitas, sed sunt quædam DEI dona, nobis ut fortius moriamur, non ut in illis quiescamus, in subsidium infirmitatis nostræ data. Porro quantum tibi ipsi in illis duodecim punctis moreris, tantum habes veri amoris, nec quicquam amplius. Immo omnia, quæ à Deo desiderare potes, nec refers ad nudam tui mortificationem propter amorem Dei, permixta sunt cum natura, seipsam ferè in omnibus etiam in Deo & in divinis quærente adeò subtiliter, ut repulsa ab una parte, mox occultè revertatur ad alteram, priusquam id ipsi deprehendere valeamus. Et ideo paucissimi seipsos verè agnoscunt, & perfectè evincunt. Deinde secundo loco morieris omni curiosæ investigationi, speculationi, cognitioni, & visioni intellectus, in rebus & scientiis tum divinis, tum humanis, in quibus miserè tempus & laborem suum multi perdunt, semper discentes, & nunquam ad scientiam veritatis pervenientes:

2
 Amor cu-
 riosæ in-
 vestiga-
 tionis.

entes: quum vita perfectè Christiana, non in alta scientia, sed in profunda humilitate, sancta simplicitate, & ardenti amore Dei fundetur, quo semper anhelare debemus ad moriendum nobis in omni derelictione, ut Deo perfectè uniri, & ab illo absorberi valeamus.

¶ Decima est mortificatio omnis scrupulositatis cordis, per plenam confidentiam erga divinam bonitatem. *X. Scrupulositas*
 Hæc scrupulositas interdum vexat nonnullos propter inordinatum amorem sui, quo magis timent Dei vindictam, infernum & iustitiam, quam ament ejus bonitatem. *Amor sui*
 Et ideo ex servili timore sua cuncta agunt bona, & vitant mala. Quapropter non emendant fideliter defectus suos, ob quorum aculeos & remorsum anguntur, nec Deo plenè confidere possunt. Cum enim amor eorum ad Deum modicus sit, parvam generat confidentiam: sicut ediversò *Confidentia sano*
 amor magnus magnā parit fiduciam. *ita sano*
 O beata spes, dummodo ex ea non tepescas, sed ad majorem tui mortificationem; & omnium adversitatum

XI.
Impati-
entia.

1.
Patien-
tia oris.

2.
Cordis.

tolerantiam & gratitudinem exciteris.

Undecima est mortificatio omnis impatientiae cordis, in omni externa adversitate, infamia, derisione, contumelia, damno rerum, infirmitate & poena corporis, persecutione & derelictione mentis quae tibi permissione divina accidere possit, quibus Deus chariores suos amicos probare solet: sed quae ex maxima charitate, pro ipsorum aeterna salute. In quibus & ipse Dominus Jesus multipliciter probatus est, qui mansueto corde omnem sustulit contumeliam, irrisionem, verbera, sputa, flagella & crucis tormenta: quin & pro inimicis suis oravit, nec poterant tanta illi tormenta inferre, quin multo plura desideraret pati ob patris honorem, & animarum salutem. Igitur haec omnia tibi quoque toleranda sunt in primis, ne corde, verbo, aut opere ullum praeter te feras rancorem sive vindictam: secundo, ne amaritudinem sive tristitiam, quae ex proprio oritur amore, in corde generas: sed gravioribus te malis dignum arbitrans, omnia humiliter sufferas, teque ad omnem futuram adversitatem voluntarie offeras; Et tertio, ut per

paci-

patientiam affectionis, quo conformeris dominicæ passioni, omnia ad-
 versa cum magno desiderio expedes ³ *Affectio.*
 & suscipias, plura semper tolerare pa- *nis.*
 ratus. Hinc magnam obtinebis divi-
 ni amoris abundantiam, cunctas ani-
 mæ tuæ vires penetrantem: adeò ut do-
 lorem non sentias, sed persecutores
 tuos, velut intimos amicos magno a-
 more prosequaris.

¶ Duodecima est perfecta mortifi- *XII.*
 catio omnis propriæ voluntatis, cum *Voluntate*
 plena tui resignatione ad omnem in- *propria.*
 ternam derelictionem & pressuram su-
 stinendam, pro amore Dei. Quia igitur
 nihil homo preciosius habet libero
 arbitrio, ex cuius abusu mox omnia
 pullulant vitia, ideo si illud Deo re-
 signaverit, protinus subverso hoc fun-
 damento, corrumpent omnia vitiorum
 germina. Porro imperfectos juvat
 vovere alicui obedientiam, & se tra-
 dere alterius voluntati. Perfectis au-
 tem necesse est habere voluntatē sub-
 mittendi se aliis, quando Deo placuerit.
 Omnibus autem hominibus expedit
 beneplacitā Dei voluntatē indefinenter *I*
 intrinsecus observare & exequi. *Obediē-*
 entia igitur voti, debet esse foris in o- *ria voti.*
 peribus: & obedientia conformitatis,
 C *intus*

2
Confor-
mitatis.

intus in prompta volūtate conformādi se voluntati superioris sui: idq̄ve purē pro amore Dei, absq̄ve ullo respectu gratiæ humanæ, ita ut indē exoptet potius abjici & contemni, quā laudari aut muneris quippiam capere.

3
Unionis.

unionis cum Deo, tam perfectē unit voluntatem nostram divinæ voluntati, ut una jam sit voluntas effecta: ita ut quicquid Deus circa nos fieri permittit, etiam in omni interna pressura & desolatione, totum ex constitutione immensi amoris & misericordiæ Dei provenire fateamur, & summo suscipiamus affectu, quantumvis etiam arduum, ignominiosum aut molestum sit, in tempore & æternitate, juxta exemplar dulcis JESU, qui ab agonia in horto usq̄ve ad mortem crucis, omni affluentia sensibilis gratiæ, quasi inimicus Dei fuisset, undiq̄ve destitutus erat, stans in maximis pœnis, in nudo duntaxat essentiali amore perfectē resignatus.

Unio vi-
rium cū
Deo. His duodecim mortificationibus adeptis, jam spontē absq̄ve ullo medio vires animæ nostræ fluere poterunt &

& quiescere in Deo sua origine. Verùm ut clariùs dinoscas, qualiter verum amorem & stabilem unionem inter Deum & animæ tuæ vires possidere queas, videlicet in ornatu vitæ activæ per humilitatem, obedientiam, ceterasque virtutes morales, & in ejusdem profectu, per fidem, spem & dilectionem: atque in vita contemplativa spiritali, per ignitas aspirationes, & dona Spiritus sancti, aliaque pia exercitia, observa diligenter quæ in subiectis breviter explicata offendes.

Exercitium cruciforme ad
vulnera Domini Jesu.

De odio omnium peccatorum,
& acquisitione virtutum
omnium D. Jesu.

Exercitium VII.

Septimò exerceas tete in vero constantiq; odio omnium peccatorum, ita ut nunquam illa admittere velis, quantumvis etiam minuta fuerint, pro quocunque damno, vel scandalo, sive tormento evadendo. Omne namque vitium extirpatum sit oportet,

Peccata.

antequam succedat virtus, & antequam
in cor Jesu ad unionem spiritus intra-
re permittaris. Nihil ergo ita odies,
sicut peccatum etiam exiguum, quia
dividit inter Deum & animam tuam.

Secundo exercebis te in assidua per-
quisitione & amore omnium & singu-
larum virtutum, quanlibet mirae ac
multiplices fuerint: Immo si scires sin-
gulas guttas maris esse virtutes, labo-
randum tibi foret pro iis omnibus ob-
tinendis, pro summo Dei honore. E-
nimvero totum corpus tuum Christo cru-
cifixo semper & ubique, quantum tibi
possibile fuerit, conformando, virtu-
tibus exornes & crucifigas oportet, ju-
xta exemplar corporis Christi Jesu, qui
semper crucifixus vixit, & crucifixus
ex hoc seculo migrare voluit, idque ex
suo infinito ad nos amore, qui semper
in eo recens fuit, instar amoris novi
sponsi. Idcirco noster amor semper re-
cens esse debet erga ipsum, instar novi
amoris, quem gerit fidelis sponsa erga
amantissimum sponsum. Et ex isto amore
fugere & in nos attrahere debemus ex
illius corpore, has quinque nobilissimas
virtutes cum filiabus suis, easque ita for-
titer imprimere in animam & corpus

nostrum, ut instar stellarum semper
reluceant ex nobis.

¶ Primam virtutem, videlicet veram
humilitatē, portabis in pedibus tuis: *I. Humilitas*
rogabisq; dominum Jesum per vulnera *140.*
sanctissimorum pedum suorum, & per
infinitam humilitatem suā quā semper
exhibuit, præsertim in assumpta huma-
nitate, ut tibi concedat in omnibus
tam humilem existere, quantum ejus
gratissima voluntas à te exigit. Hanc
autem humilitatis virtutem tum demū
perfectè adeptus eris, quum semper in-
gemiscis, plangis & contristaris, quo-
ties tibi beneficium aliquod aut honor
exhibetur, quo te nimirum indignum
recognosces: & quum perfectum in
te desiderium omnis contemptus per-
severat, inter omnia scandala, injurias,
contumelias, pœnas & dolores, quæ
tibi irrogantur, quibus te dignissimum
judicabis.

¶ Humilitas deinde parit tres filias,
videlicet Obedientiam, Patientiam,
Custodiam linguæ. Verus obediens,
non solum obedit suo superiori, &
promissis seu votis suis, sed etiā omni-
bus creaturis, Verus patiens, portat &
suffert omnia pro honore & amore

Obedientia

114.

patientia

*Custodia
linguae.*

Dei, quantumvis aspera sint, quæ Deus ipsi evenire permittit. Etenim attendit, quàm patienter Dominus Jesus omnes suas cruces pertulerit nostra salute. Humilis interdum non multa loquitur, quantumvis sit sapiens & eruditus, quia locutione non omnia obtinentur, meliusque fuerit bene vivere & paucis dicere quod nostris. Et ideo verus humilis parum loquitur, obediens & patiens est, atque custodit linguam suam.

II.

Sapientia.

¶ Secunda principalis virtus est vera sapientia, in omnibus cogitationibus, verbis, & operibus tuis exercenda: quæ tam fortiter ac rationabiliter te gubernabit, ut nihil liceat tibi cogitare, loqui, neque agere, quantumvis etiam parvum sit, ut est articulum aliquem corporis movere, nisi ex vera ratione & permisso Dei. Hanc sapientiae virtutem portabis in capite tuo, imprimesque caput tuum in transfixum caput Jesu Christi, obsecrando eum per dolorem sanctissimi capitis sui, ut tuum caput sua divina sapientia exornare velit, quantum ipsi visum erit & sciverit tibi necessarium fore, pro suo summo honore, tuaque & proximi tui salute. Enimvero sapientia hæc maxime

mè necessaria est ad omnem spiritua-
lem vitam, ordine ac juxta rationem
instituentiam & consummandam.

*Timor
Dominia*

¶ Sapiencia generat tres filias, vi-
delicet Timorem Domini, Discretio-
nem, & Simplicitatem. Sapiens Deū
nunquam offendit: quia qui peccat, sa-
piens non est: & ubicunq; vera habi-
tat sapientia, ibi etiam timor domini
invenitur. Et hoc timore oportet nos
semper ornatos esse, more filiali, non
servili. Indè suapte sponte sequitur
Discretio, quæ medium virtutis mo-
dumq; & mensuram in omnibus ser-
vare contendit, ne quid nimis, minus-
q;ve justo agens, Deum offendat. San-
cta autem simplicitas est, omnem du-
plicitatem & multipliciter & curio-
sitate vitare, & uni summo bono
inherere, & omnia bona & mala im-
mediatè à Deo, & non à creaturis re-
cipere, & rursus in Deum referre, sa-
pienterq;ve in omnibus voluntatem &
ordinationem Dei observare, Deoq;ve
& omnibus creaturis propter Deum o-
bedire, simpliciter & perfectè omnia
in Deo resignato animo faciendo, cum
suavitate, non cum impetu: quia Deus
omnia operatur, si ei locum demus.

Discretio

Simplicio

Absq; simplicitate, sapientia esset nimis curiosa & superba. Ubi autem verus Timor, prudens discretio, & pura simplicitas possidentur, error aut peccatū haud facilē subrepere poterit.

III.
Charitas

¶ Tertia principalis virtus est vera Charitas DEI. Hanc virtutem portabis in corde tuo; attendensq; transfixum cor Jesu Christi, cor tuum in illud imprimes, obsecrabisq; eundem per amorem divini cordis sui, & per humanam transfixum cor suum, ut per eadem largiri tibi dignetur perfectum sui amorem.

Perseve-
rantia.
Fides.
Spes.

¶ Charitas Dei parit has tres filias: fidem, Spem, & in omnibus virtutibus Perseverantiam. Sed hinc omnis nostra exoritur defectio, qua non perseveramus; eo q̄o charitas nostra satis magna non est, quæ perseverantiā parere possit. Nam qui ex vera charitate rem aggreditur, quantumvis arduam & mirabilem, non cessabit donec eam obtinuerit: quia charitas gignit fidem qua mira operari possumus, sicuti etiam per spem firmam in Deum, qua habitamus confidentes in adjutorio altissimi, non in nostris viribus.

IV.
Iustitia

¶ Quarta virtus principalis, est Iustitia.

stitia, quam portabis in manu tua
 dextera: attendesque dexteram Jesu
 Christi, quomodo propter justitiam,
 clavibus affixa fuit cruci: obsecrans ipsi
 ferventer per acerbissimam, poenam,
 quam sustinuit in vulnere manus suae
 dextrae propter justitiam, & per amo-
 rem qui ipsum hanc sustinere coegit,
 ut tibi dare dignetur veram justitiam
 in omnibus operibus tuis: ut reddas
 Deo, quae illi debentur, videlicet om-
 nem honorem & gloriam & gratia-
 rum actionem, in omnibus cogitatio-
 nibus, verbis & operibus tuis: simi-
 liter tuo superiori, & aequali, & infe-
 riori, quae illis debentur: & corpori
 tuo in cibo, potu, vestibus & aliis ne-
 cessariis, non plus, nec minus, quam
 benearis.

Justitia parit tres filias, Miseri-
 cordiam, Veritatem, & Gratitudi-
 nem. Justitia est mirabilis virtus, quae
 dat unicuique quod illi debetur, &
 parit misericordiam. Vera, miseri-
 cordia primum miseretur animae
 proximi, ut si verbi gratia, pauper
 eleemosynam a te petierit, prin-
 cipio ipsi, si oportune potueris,

*Miseri-
cordia*

§ 5

§

Veritas.

& fructum speres, cognoverisque illū aliquo vitio laborare aut periclitari, spiritualem eleemosynam impertiri teneris pro cibo animæ, quæ primo loco tibi pascenda est, ubi defectum vel penuriam patitur, quæ melior est corpore. *Justitia* etiam veritatem parit, quæ in omnibus DEUM quærit. Parit etiam gratitudinem. Nec enim fieri potest, quin justus gratias agat Deo, & omnibus qui ipsi viam monstrârunt ad Deum, & cooperati sunt pro salute animæ suæ.

*V.
Fortitudo.*

Quinta virtus est, vera & divina fortitudo in omnibus virtutibus adimplendis, & in omnibus vitiis eradicandis. Vera fortitudo nihil curat, neque timet diabolum, nec homines, neque mundum, neque propriam carnem, sed confidenter procedens & pertransiens, facile contemnere potest omnia, propter DEUM, à quo fortitudinem illam accepit. Quum autem tentatio aliqua hominem apprehenderit, qua penè in ruinam impellitur, tum divina fortitudo homini succurrit, suggeritque dicens: Quidnam vis agere? Vis Deum tuum offendere? Quorsum tendis? Ubi & sicuti jam bene es, ita per-

permaneas, ne deteriora tibi contingant. Hanc veræ fortitudinis virtutem portabis in sinistra manu tua: attendensque sinistram manum JESU Christi, ipsum obsecrabis per dolorē hujus vulneris sui, & per mirabilem fortitudinem, quam in omnibus operibus suis exhibuit, ut veram tibi fortitudinem infundere dignetur, quanta tibi necessaria est pro ejus summo honore & tua salute.

¶ Fortitudo has tres generat filias, videlicet Castitatem, Sobrietatem, Paupertatem. Homo fortis nusquam hæret neque moratur, sed fortiter pertransit universa quæ in mundo sunt, quasi ad eum non pertinerent: neque veretur aquam adire & ignem, divino adjutorio fretus, donec obtinuerit quod desiderat. Homo fortis facile in omnibus contentus est, etiam frusto panis, vestitu simplici, & vili suppellectili: quandoquidem studet æqualiter Deo omni tempore adhærere. Idcirco castitatem generat, quia omnem immunditiam Deo exosam, detestatur. Sobrietatem quoque parit, quia nullam seiens admittit superfluitatem, Paupertatem autem producit, quia

*Castitas.
Sobrietas
Paupertas*

gula nullam omnino rem mundi vult possidere. Et re vera paupertas voluntaria, mirabile & optimum est medium ad Deum possidendum.

¶ Et has, quas prædiximus, virtutes omnes domini nostri Jesu Christi, per totam vitam tuam ab ipso postulare, & tuo corpori & animæ imprimere debes: conformando te in his virtutibus domino Deo tuo pro te crucifixo, quantum tibi possibile fuerit: semper ubique imaginem crucifixæ vitæ & mortis suæ, in ipsis quas prædiximus, virtutibus, aut saltem in quinque illarum præcipuis, contemplando & imitando, teque in ejus cruce extendendo & configendo: ita ut quôcunque te vertas, ad dextram sive ad sinistram, semper unam ex virtutibus JESU, in ea, quam tunc attendis, parte corporis tui, videas collocatam, & tibi imitandam. Neque enim Dominus Jesus ullum suæ mortis vult facere participem, qui propter ipsum carnem cum vitiis & concupiscentiis suis crucifigere & mori recusaverit. Porro, quanvis nostræ vilissimæ carnis crucifixio & mors nihil penitus sit comparatione crucis & mortis Dei nostri, dignatur tamen
mia

mitissimus Dominus ex infinita pietate sua, gratas habere modicas cruces, quas amore sui sponte tollimus, aut ipsius promissione, per internas derelictiones & tentationes, aut per externas injurias, pressuras & dolores nobis impositas portamus. Nam æquè gratum illi est, undecunque super nos cruces ceciderint, modò propter ipsam nostræ propriæ voluntati sive cupiditati moriamur.

¶ Istud verò VII. exercitium, unã cum XIV. exercitio sequenti, postquã semel diligenter peregeris, & bene imbibaris, deinceps usque ad finem vitæ tuæ non deseres. Quinimò habitualiter in animo tuo omni loco & tempore circumferes: & semel in die devotè exercebis: & tempore tentationis aut ariditatis, pro scuto & excitemento fervoris arripere non negliges: ut sic CHRISTUM induere, in ipsum transformari, & per ejus humanitatem in divinitatem intrare merearis: ut tu de- *Exod. 25o*
ceterò maneat in DEO, & DEUS in te.

Inspice igitur & fac omnia

secum.

secundum exemplar, quod tibi in monte Calvaria monstratum est, à monte montium, sancto sanctorum, summo sacerdote Christo Jesu, imprimendo perfectissimas virtutes ejus exteriori homini, & infinitam charitatem ejus tuo homini interiori.

Exercitium VII. jam dictum, in orationis formulam practicè redactum, mente tamen exercendum, pro virtutibus JESU impetrandis.

AD PEDES JESU.

Humilitas.

O Dulcissime Domine Jesu Christe, obsecro te per vulnera & dolorem sanctissimorum pedum tuorum, & per amorem qui te hunc pro nobis suslinere coëgit, & per profundissimam humilitatem tuam, quam semper exhibuisti, præsertim in assumpta humanitate tua, da mihi intimam cordis mei in conspectu tuo submissionem, qua tuæ infinitæ majestatis dignitatem, & humiliationem, & eregionem extremæ vilitatis meæ abyssum, meamque nihilum, clarè cognoscens,
omni

omni tempore, sub omnibus creaturis, corde & animo, & etiam quoties expedit, opere, me profundissimè humiliem, odiam, & adnihilem, & ab omnibus hominibus velut turpissimum lutum platearum, contemni & conculcari cupiam: & aliquid beneficii aut honoris à creaturis recipere doleam & refugiam. Humilima quoque verba proferam, & meam multiplicem culpam libenter absque ulla excusatione agnoscam. Et de mea virtute desperans, hæc verba mihi medullitus infixæ retineam, videlicet, Nihil sum, Nihil habeo, Nihil præter unum concupisco, in viliissimum meum nihilum, in infernum inferiorem me justissimè, & profundissimè demergens & collocans.

Da etiam mihi imitari tuam sim^{is} *Obediens*
 plicem obedientiam, per flexibilem ^{etiam}
 promptæ voluntatis meæ subjectionem, ita ut nunquam fatiger in abnegando meam propriam voluntatem, in subdendo carnem spiritui, & in observando, & adimplendo humiliter tuum beneplacitum intus, & in obediendo non solùm superioribus meis, sed etiam omnibus creaturis, quantum licuerit

euert foris: ita ut nihil unquam cum proprietate & adhaesione faciam, sed perpetua quadam mentis submissione ad pedes tuos jacens, nihil de me & creaturis omnibus in tempore & aeternitate desiderem, nisi tuam sanctissimam nosse & exequi voluntatem, dicendo semper in desiderio animae: Domine, quid me vis facere? omni mea voluntate in tuam voluntatem transfusa penitus, amissa, & ad nihilum redacta.

Patientia

Da quoque mihi imitari etiam stupendam patientiam & mansuetudinem, qua omnem paupertatem, contumeliam, poenam & dolorem, de manu paternae providentiae tuae, aequali & grato animo suscipiam, & maioribus malis me dignissimum agnoscentes, graviora semper pati desiderem, & adeo longanimiter, ex desiderio conformitatis crucifixae vitae & mortis tuae, ea omnia sufferam, ut nihil in me noceatur humanum, sed sit vita mea tecum abscondita in Deo.

*Custodia
linguae.*

Da mihi tui exemplo humilem taciturnitatem, qua intus tuae verba, diligenter auscultans, foris ab omni ocioso, mendaci, & noxio

xio verbo loquendo vel audiendo, stricte ablineam: & sola necessaria & utilia paucis humiliter dicam, magisque curem bono exemplo docere, quam verbo.

§ AD CAPUT JESU.

O Dulcissime Domine Jesu Christe, obsecro te per acerbissimum dolorem vulnerati capitis tui, & infinitum amorem qui huac te subire coegit, imprime caput meum in spinis compunctum caput tuum: & exorna caput meum tua divina sapientia, quantum mihi expedit pro tua gloria, & mea salute: (Nam hæc virtus mihi ad spiritualem vitam maxime necessaria est) & per eandem me foris & intus ita gubernare digneris, ut nihil unquam cogitem, dicam, agam, aut patiar quantumvis exiguum, nisi expensis primùm illius circumstantiis & fine, ex illuminata per te ratione, & interna tua licentia, hoc tibi placitum cognovero. Intellectum quoque meum per eandem clara tuae bonitatis & voluntatis, & eregione mei ipsius |& !omnium! rerum vilitatis ac nihili cognitione
illu-

Sapientia.

illustra, Et affectum meum tuæ dilectionis & dulcedinis gustu, insatiabili quoq; te honorandi & me contemnendi desiderio inebria: & terrena omnia mihi in amaritudinem converte, meq; surdum, cæcum, & mutum ad omnia, quæ tu non es, potenter effice, tanquam mox ex hoc seculo migraturum.

*Timor
Domini.*

¶ Da mihi filialem tui timorem, perpetuumq; odium omnis peccati etiam minimi, strictamq; mei interioris & exterioris hominis custodiam: ut semper uno oculo introverso, verba & opera mea præcogitem, & ante singula tuum divinum auxilium devotus invocem: & mox ubi aliquid rationi contrarium, depræhendero, statim cessem, ne gratiam tuam amittam, aut oculos tuæ pietatis offendam.

Discretio

¶ Da mihi claram spirituum discretionem, qua omnes laqueos diaboli, proprias quoque naturæ quæstiones, errores & excessus lymphidè cognoscere & vitare, & universa quæ mihi incumbunt, prudenter advertere, rectè discernere, & suis debitis modo, ordine, tempore exequi valeam. ¶ in-
ter

ter plus & minus, medium virtutis attingam.

Da mihi sanctam parvulorum simplicitatem, qua ab omni duplicitate & multiplicitate, curiosa quoque perscrutatione in intellectu, proprio amore & quaesitione in voluntate ac cogitationibus, curis & imaginibus in memoria denudatus, clausisq; & introversis sensibus & viribus meis, sedulus meiipsum inhabitator effectus, simplici cogitatione & desiderio, uni tibi simplici Deo adhaeream, reverenterq; in praesentia tua ambulem, sollicitus servare unitatem spiritus in vinculo pacis. Et sic omnes cogitationes, verba & opera mea diligenter observem, & ex simplici sub te & aliis hominibus obedientia, absq; adhaesione, in te & per te perficiam. Et omnia accidentia bona & mala, de manu providentiae tuae immediate, suscipiam, & referam in te: & ad singula me statim, in meum nihilum intro recipiam, & tibi primum ex illis laudem debitam offeram: deinde attendens quid per ea a me fieri velis, sive quorsum haec mihi serviant, aut me moveant, videlicet ut orem, aut gratias tibi agam pro ali-

is,

Simplicitas

is, aut pro me, propter bona data, aut mala permessa sive ablata: vel ut meipsum humiliem, custodiam, & resignem, aut certè ut agnoscam & emendem culpam, infirmitatem, aut negligentiam: sive ut aliud quippiam faciam: (nam sine causa nihil mihi aut ulli creaturæ permittis accidere) hæc, inquam, vigilanter advertens, aliquam ex singulis eventibus virtutem hauriam, & tuam voluntatem in omnibus sapienter & simpliciter adimpleam, omnem propriam quæstionem semper & ubique repudiando.

§ AD COR JESU.

Charitas

O Dulcissime Domine Jesu Christe, obsecro te per ardentissimum divini cordis tui amorem, & per humanum transfixum cor tuum, & pressuras ejus, imprime cor meum in transfixum cor tuum, & reple illud perfectissima charitate, quæ omnem privatum amorem erga meipsum & creaturas, in me funditus occidat: & sagitta tui igniti amoris adeò vulneret & accendat, ut te dulcissimum Dominum Deum meum ex

1010

toto corde, ex tota anima, ex tota mente, & ex omnibus viribus meis, purè propter bonitatem tuam, absq; ulla retributionis contemplatione perfectissimè diligere, magna dimittere, operari, & pati valeam ex amore propter te, & in his perseverare usque in finem: Et flammigeris infinitisq; desideriis & orationibus, pro perfecta mei abnegatione & amorosa tecum unione obtinendis, ad te indefinenter suspirem, clamem & pulsem: teq; semper cogitem, te loquar, te esuriam & sitiam, te quæram & inveniam, donec totus in te transformatus, unus tecum spiritus fiam, in te perpetuò manens, & tu in me. Da mihi quoq; eadem charitate diligere omnem hominem in te, & propter te, sicut me ipsum.

¶ Da mihi fidem vivam & fortem, *Fidem*
quæ mira & grandia operetur pro ho- *Intentione*
nore tuo: atq; intentionem rectam fi-
dei lumine illustratam, quæ in cun-
ctis agendis sive tolerandis, simpli-
cem puræ mentis oculum, ad tuam
gloriam & beneplacitum dirigat, &
omnem quæsitioñe naturæ ad seipsam
reflexæ, protinus rescindat rejiciatq;

¶ Da

Spes.

¶ Da mihi firmam ad te spem & confidentiam, qua anima mea supra omnem labentium rerum vicissitudinem in te levata, universos motus suos absq; solitudine & imaginum attractione, adeò purè in te manens exequatur, ut amorosum in te influxum nunquam impediat vel amittat, sed etiam inter adversa & pericula quæcunq;, plena fiducia, tuam providentiam longanimiter expectet: atque orationes suas propter infinitam bonitatem tuam exaudiendas, humiliter speret, absq; hæsitatione ulla habitans in adiutorio & protectione tua,

Perseverantia.

¶ Da mihi stabilitatem & perseverantiam, ex forti amore procedentem, qua continuo proficiendi studio, juxta sanctissimæ vitæ tuæ speculum sæpius attendendum, quæ retrò sunt oblitus, me in anteriora extendam, frequenter discutiam, & sæpius distractus, novo fervore ad te revertar, & per aquam & ignem transiens, usq; in finem perseverem.

¶ AD DEXTERAM.

Justitia.

○ Dulcissime Domine JESU Christe, obsecro te per acerbissimum dolorem, quem sustinisti

nuisti in vulnere manus tuæ dextræ,
 & per infinitum amorem, qui hunc te
 sustinere coëgit propter iustitiam, pro
 nostri redemptione, da mihi perfectam
 iustitiam, quæ tibi DEO meo omnem
 attribuam honorem, gloriam & grati-
 arum actionem, atque obedientiam, in
 omni cogitatione, verbo, & opere
 meo: & meis superioribus, æquali-
 bus, & inferioribus, animæ quoque
 & corpori meo reddam, quæ illis de-
 bentur. Omnia verò debita, quæ
 juxta statum meum mihi solvenda in-
 cumbunt, tempore congruo summa
 cum devotione persolvam: & prohi-
 bita fugiam, atque pro omnibus pec-
 catis & negligentis meis, pœnitentiæ
 & amoris lachrymis quotidie meipsum
 macians, in hoc seculo per meritum
 passionis tuæ expurger: sicq; dignè
 ambulem vocatione quæ vocatus sum,
 ut creaturam decet rationalem.

Da mihi quoque imitari pro- *Miseri-*
 pensissimam misericordiam, compas- *cordia,*
 sionem, benignitatem, & liberalita-
 tem tuam erga omnes homines, etiam
 meos adversarios, ut nemini unquam
 irascat sive succenseam: neminem o-
 diam,

diam, judicem, contempnam, contri-
stem neque laudam: sed omnes sine
personarum acceptione, materno af-
fectu in te diligam & honorem: omni-
busque, praesertim afflicto, tentatis &
inimicis, fideliter serviam, benefaci-
am, & oratione & subsidio quocumque
pro viribus succurram: animarum sa-
lutem ante omnia sitiam & quaeram,
atque pro eorum malis intimè doleam,
& orem: & pro bonis gratias agam,
sicut pro meipso fieri optarem.

*Veritas.
Zelum.*

¶ Da mihi imitari tuam veritatem,
& strenuum zelum, contra mea & ali-
orum vitia, qui pro tui honore & ani-
marum salute, me totum comedat, &
vitam meam & opera, cum corde &
verbis aptè consentire faciat, & san-
ctissimæ, vitæ tuæ virtutibus ubique
conformet.

*Oratio.
do.*

¶ Da mihi intimam gratitudinem,
qua omnia beneficia abs te & à crea-
turis mihi impensa, humiliter reco-
gnoscam, dignè ponderem, & sum-
ma devotione te laudando, tibi que gra-
tias agendo, tuæ bonitati (ex qua ma-
nârunt) purè absque ulla subtractione,
adscribere illa & accepta referre stu-
deam: & me velut omnibus indignū
&

Et ab utentem, in profundum meum
 nihilum demergam, in nullo prorsus
 dono tuo vel modicum oblectari aut
 requiescere praesumens.

§ AD SINISTRAM.

O Dulcissime Domine Jesu Chri-
 ste, obsecro te per dolorem, *Fortitudo*
 quem sustinuisti in sinistra ma-
 nu tua, & per mirabilem fortitudinem
 tuam, quam exhibuisti in omnibus o-
 peribus tuis, infunde mihi tantam
 fortitudinem, quanta mihi necessaria
 est, pro tua gloria & mea salute, qua
 dominari valeam animo meo, viribus
 quoque & sensibus meis, ita ut neque ho-
 mines, neque daemones, nec mundum,
 nec carnem propriam timens, confi-
 denter pertranseam & contempnam
 universa, tanquam ad me non perti-
 nentia, propter te, qui mihi hanc
 fortitudinem dedisti, & nusquam ha-
 ream neque cessem, donec obtinero
 quod desidero, videlicet ut unus te-
 cum spiritus fiam & maneam.

§ Da mihi tuam amabilem imi- *Castitas*
 tari castitatem corporis, & purita-
 tem cordis, qua omnem immunditiam
 vehementer detestans, universas cogi-
 tationes & sensus meos ab omni
 D pcc-

peccato & ejus occasionibus, & ab omni impuritate & adhæſione creaturarum, indefinenter custodiã, & ab immundis incidentiis sine mora forti ad te cordis conversione, quoties incidere sint, integra voluntate semper recurram, atq; sic nudo intellectu & affectu tibi semper adhæream.

Sobrietatem ¶ Da mihi imitari tuam sanctissimã sobrietatem, qua omnes vires & affectus animæ, & sensus corporis mei, ab omni inordinata delectatione & superfluitate restringam & mortificem: & sola necessaria, absq; desideriiis, cum magno tui timore, & affectus aversione moderatè usurpem, supremis animæ viribus in amorosa tui unione fortiter permanentibus, & ad te suspirantibus.

Pauperiam ¶ Da mihi imitari quoq; tuam voluntariam pauperiam, quæ mirabili compendio hominem in Deum ducit, & da mihi per illam ab omni amore, adhæſione & delectatione in donis tuis spiritualibus intrinsecis, & ab omni affectu rerum temporalium extrinsecis, adeò nudum & absolutum & pauperem spiritu fieri & manere, ut etiam rebus necessariis utar cum dolore

re & fastidio: & nihil unquā possidere
desiderem, sed nudus intra nuda bra-
chia tua crucifixus requiescam, nihil
in me reservans, nisi intentionem tibi
placendi & locum dandi, quo id po-
tero modo perfectissimo.

Idem, sed brevius atque com-
præhensius.

AD VULNERA PEDUM JESU.

GRatias tibi ago humilimè Jesu,
pro incompræhensibili amore &
dolore vulnèrum sanctissimo-
rum pedum tuorum: simulq̄ve in ea
projicio meipsum totum, & omnia
peccata & delicta totius anteaetæ vitæ
meæ, præsertim omnem meam

Superbiam, vanam gloriam, & ar- 1
rogantiam:

Voluntatem propriam, inobedien- 2
tiam, irreverentiam erga te tuosq̄ve
vicarios:

Impatientiam, iracundiam & ran- 3
cozem:

4 Loquacitatem, detractionem, vitiaque his cognata; ut aboleantur & expientur precioso sanguine tuo; obsecrans te per ineffabilem humilitatē, obedientiam, patientiam, & taciturnitatem tuam, ut has easdem virtutes, & omnes earum species, mihi largiri digneris: quò per gratiam tuam, in cunctis deinceps verbis, cogitationibus, & operibus meis sim verè

1 Humilis, subtus omnem creaturam ad nihilum me redigendo:

2 Obediens, sub te & omni homine propriam voluntatem meam abnegando:

3 Patiens, omnia adversa de manu tua avidè recipiendo:

4 Taciturnus, solis tuis verbis in silentio intus auscultando:

Atq; in omni vita, maximè terribili mortis hora, sit mihi certum in his sacris vulneribus refugium.

§ AD CAPUT.

GRatias tibi ago sapientissime Jesu, pro amore & dolore sacro sancti capitis tui, crudelissime spinis compuncti, & dirè cæsi: simulque in ejus innumera vulnera, infirmum caput meum cum viribus & sensibus

bus meis & omnia peccata & delicta
mea projicio, præsertim

Omnem proprii sensus & pruden-
tiæ pertinaciam, sensuum abusum &
dissolutionem: 1

Timoris tui neglectum, adulatio-
nem & timorem hominum: 2

Indiscretionem & immoderationem
meam multam: 3

Impuram intentionem, & propriã
quæstionem, vitiaq; cuncta huc perti-
nentia, ut expientur precioso sanguine
tuo. Obsecroq; te per ineffabilem sa-
pientiam, timorem, discretionem, &
simplicitatem tuam: ut has easdem
virtutes, & omnes earum species mihi
largiri digneris: quò per gratiam tu-
am in cunctis deinceps cogitationib;,
verbis & operibus meis sim verè

Sapiens, nudis intellectu & affectu
tibi adhærendo: 4

Piè metuens, ne te offendam, foris &
intus me observando. 1

Discretus, inter extrema medium
virtutis attingendo: 2

Simplex & introversus, in te uno
habitando, teque solū purè quæredò: 3

Atq; in omni vita, præsertim mortis
angustiis, sit mihi certū in tuo vulnera-
to capite refugiū. 4

D 3 AD

vi.
Es
ob.
te,
ur.
es,
giri
in
ni-
am
ine
an-
nu
en-
bi-
his
Je-
cro
mè
nul-
fir-
nsi-
bus

§ AD DULCISSIMUM
COR JESU.

GRatias tibi ago amantissime JE-
SU, pro infinito amore & dolo-
re dulcissimi cordis tui, lancea
militari, sub aspectu tristissimæ ma-
tris tuæ dirè confossi: simulq; in ipsū
totius boni fontem, totum cor meum,
cum omnibus affectibus suis cominen-
do, projicio & resigno: atque unā
omnia peccata & delicta mea, præse-
tim.

1. Omnem amorem privatum & vitio-
sum quarumlibet rerum creatarum,
Sacramentorum donorumq; tuorum
abusum & negligentiam:

2. Diffidentiam, infidelitatem, & errores:

3. Temeritatem, pusillanimitatem,
& desperationem:

4. Eorum quæ status mei sunt, incuriam
& instabilitatem: vitiaq; cuncta
hac pertinentia: ut aboleantur & ex-
pientur precioso sanguine tuo. Obse-
roq; te per ineffabilem charitatem, fi-
dem, spem, & constantiam tuam, ut has
easdem virtutes tuas, & omnes earum
species mihi largiri digneris: quò per
gratiam tuam, in cunctis deinceps co-
gitationibus, verbis, & operibus meis
sem verè

Fere

Fervidus, te unum totis viribus diligendo & suspirando: 1

In prosperis & adversis, plena fide & spe tibi innitendo & adhærendo: 2

Stabilis, continuo proficiendi studio me extendendo: 3

Atq; in omni vita mea, maximè tremenda mortis hora, sit mihi securum in hoc fidissimi cordis tui vulnere refugium. 4

§ AD DEXTERAM.

GRatias tibi ago justissime JESU, pro incomprehensibili amore & dolore vulneris sanctissimæ dextere tuæ: atq; in ipsam me totum projicio, ac omnia peccata & delicta mea præsertim.

Omnem meam injustitiam erga te & creaturas tuas: R1

Cordis asperitatem, displicentiam, & invidiam: 2

Falsitatem, mendaciū, & hypoërisim: 3

Ingratitudinem erga tua & tuorum beneficia: 4

Ut aboleantur & expiantur precioso sanguine tuo, Obsecroq; te per ineffabilem justitiã, misericordiam, veritatē, & gratitudinē tuam, ut has easdem virtutes, & omnes earum species, mihi

largiri digneris : quò per gratiam
tuam in cunctis deinceps cogitatio-
nibus, verbis, & operibus meis sim

1 Justus, unicuiq; jus suam tribuens:

2 Misericors, omni creaturæ bene vo-
lens & faciens:

3 Verax & zelosus, me totum tuo
exemplo conformans:

4 Gratus, te semper benedicens, & be-
nefactoribus vicem retribuens

Atq; in omni vita mea, maximè pa-
venda mortis hora, sit mihi certum in
hoc sacro vulnere refugium.

§ AD LAEVAM.

GRatias tibi ago fortissime Jesu, pro
incompræhensibili amore & do-
lore vulneris sinistrae manus tuæ:
atq; in ipsū me totū projicio, & omnia
peccata & delicta mea, præsertim

1 Omnem ignaviam, torporē, & tem-
poris perditionem:

2 Impuritatem mentis & corporis:

3 Intemperantiam cibi, potus, & alio-
rum necessariorum,

4 Avaritiam & cupiditatem, vitiaq;
huc pertinentia: ut aboleantur & ex-
pientur precioso sanguine tuo. Obse-
croque te per ineffabilem fortitudi-
nem,

nem, puritatem, temperantiam, & paupertatem tuam: ut has easdem virtutes, & omnes earum species, mihi largiri digneris: quò per gratiam tuam, in cunctis deinceps cogitationibus, verbis, & operibus meis sim verè

Fortis, nusquam hærens, sed caduca omnia despiciens: 1

Castus, sensus & vires meas in puritate custodiens: 2

Sobrius, sola necessaria cum timore percipiens: 3

Pauper spiritu & rebus, in te solo quiescens: 4

Atq; in omni vita mea, præsertim tremenda mortis hora, sit mihi certum in hoc sacro vulnere tuo refugium.

¶ Ut autem jam dicta omnia impetrare dignus sim, efficiat apud te Deus meus singulare præsidium infirmitatis nostræ, dulcissima mater, tua, semperq; virgo Maria, cujus ista sanctissimis ac nitidissimis manibus commendo, ut per eam admitti mereantur in conspectum tuum, mihiq;

veniam reportent & gratiam. Amen,

De pleniori conformatione & transformatione in crucifixum. Exercit. VIII.

Octavo exercebis te in integra acutaque meditatione vite & passionis Christi, imprimendo vitam, passionem & mortem ejus profundè in animam & carnem tuam, ut semper, sicut lucerna, ex te relucere possint, & de illis semper cogites & loquaris. Quia Christus Jesus per eandem nos redemit, quando diabolus nos ut servos possedit, ut nunc ad patrem pertineamus, qui nos per unigenitum filium suum emit, solvendo per eundem debita nostra, quibus illi eramus obligati. Et hujus maximi beneficii gratia, perpetuò manemus illi debitores. Quòd si debitum hoc grate accipere eidem solvere velimus, vitam, passionem & mortem ipsius in animæ nostræ vires, corporisque sensus, & carnem, imprimamus, assumamus & imitemur oportet, quasi unum cum vita & passione ipsius effecti. Et sic debitum, quod ipse pro nobis solvit, illi utcunque dependimus. Ut autem perfecte

*Ut vedē
ptionis
precorum
Christo
solvamus*

fedè idipsum implere valeas, necesse est: ut omnes cogitationes, verba, opera, & mores tuos adeò conformes cogitationibus, verbis, operibus, & moribus Jesu Christi, ut ubicunque visus, auditus sive tactus fueris, nihil in te inveniatur, nisi quod fuit in Christo Jesu. Et tum demum videbitur in te, quo sis verè Christianus.

¶ Insuper quoniam illi similes sumus in humana natura, oportet ut nostram naturam ejus exemplo crucifigamus, eo quo ipsa peccatum spontè elegerat: quemadmodum idem nos hortatur in evangelio, dicens: Abnega te ipsum, & tolle crucem tuam, & sequere me. Per hoc enim jubet, ut corpus, naturam & sensualitatem nostram per veras virtutes crucifigamus. Animas quoque nostras conformabimus tristissimæ animæ Christi, dolentes semper de inhonoratione Dei, animarum perditione, ac nostris & omnium hominum peccatis: quia quantum in istis deficimus, tantum manemus Domino Deo nostro debentes. Certè fidelis amator Jesu, tam profundè sese immergere & imprimere debet

debet in vitam & passionem ejus, ut eandem semper sentiat sibi magis præsentem & infixam, quàm suam propriam crucem & afflictionem. Immo si singulari pœna ipse in aliquo membro torqueretur, magis tamen sentire deberet passionem Christi, quàm dolorem quem in præsentiarum in ejusmodi suo ipsius membro pateretur. Idcirco magno desiderio orare non desinet Dominum Jesum, ut ipsum per ardentem, elevatum & resignatum spiritum, tristem, compatiens & mortificatam animam, per afflictum, laboriosum & excruciatum corpus, suæ sanctissimæ crucifixæ humanitati perfectissimè conformare dignetur, & ad minus aliquo continuo dolore corporali omni monere tempore, ut suæ passionis nunquam obliviscatur, ut ipse in eo requiescere & operari delectetur absque ullo impedimento.

Ut perfectè transformemur in crucifixum.
I. *Imitatio*

¶ Beatissimam igitur Domini Jesu passionem exercere debemus, primò ad imitandum, secundò ad compatiendum, tertio ad admirandum, quartò ad exultandum, quintò ad resolvendum, sextò ad quiescendum. Primò eam consideremus ad imitandum,

dum, quia ipsa est summa & perfectis-
 ma Christiani hominis imitatio. Hæc
 est enim summa & sanctissima religio,
 & religiosa perfectio: hæc est regula
 & exemplar perfectionis omnis vitæ
 & virtutis, imitari Christum in passio-
 ne & morte sua. Sit ergo regula no-
 stræ vitæ passio Salvatoris, in qua tan-
 to amplius consolemur, quanto perfe-
 ctius Christo conformamur: & tanto
 amplius desolemur, quanto longius
 ab hoc exemplari & regula separamur.
 Semper ergo quantum in nobis est,
 optemus ab omnibus conculcari, de-
 jici, vilipendi, illudi, affligi, flagel-
 lari, & in divinis obsequiis ab omnibus
 exprobrari. Simus nudi cum nudo,
 & nihil omnino habere cupiamus:
 immo habere aliquid, sit nobis gravis-
 sima pœna & dolor immensus: nihil
 verò habere, perfecta exultatio.
 Abhorreamus dulcia & delectabilia,
 degustare, & potius velimus vilibus
 & amaris refici, & desideremus quo
 quælibet cibaria felleum potius quam
 melleum nobis adferant saporem:
 quia CHRISTUS JESUS felle
 & aceto pro nobis fuit potatus. Et
 ut breviter dicam, consideremus
 qua

qualiter ipse in passione sua se habuit,
& conformemus nos eidem pro mo-
dulo nostro, quantum poterimus: ea-
tamen servata ubique moderatione,
ut ne excedamus mensuram infirmita-
tis nostrae.

II.
Compassio
sua

¶ Secundò exerceamus nos ad com-
patiendum Domino nostro innocen-
tissimo, considerantes ipsius sagella,
illusiones & opprobria, & in corde
nostro ruminantes, quanta fuit in ejus
passione dejectio & contemptus erga
Dominum nostrum Jesum Christum,
quantus dolor, quanta afflictio in cor-
pore & corde Jesu, tam ratione pro-
priae passionis, quàm erga nos com-
passionis ob peccata nostra. Confide-
remus quanta tunc amaritudine re-
pleta fuit angelorum dulcedo, quan-
tumq; aggravabat eum, non tantum
pœnæ illatio & nostra ingratitude,
sed & assistentis matris afflictio, quam
tenerrimè diligebat, & quasi deficere
præ compassionis dolore videbat. Ibi
filius crucifigebatur cum matre, quia
propter nimiam & ardentissimam di-
lectionem ex compassione mutua erat
nimia afflictio utriusque, idq; maxi-
mè

me cum pro se invicem paterentur. Sciebat mater, quo filius pateretur pro se, i. matre, sicut pro reliquis redimendis: sciebat filius quo suus gladius matris animam ex compassione pertransiret. Unde passio filii erat passio matris. Eja ergo Christiane hæc volve ac revolve in corde tuo, & totum cor tuum reple conviciis & pœnis Domini & sponsi tui, videns illum tanta innocenter propter te sustinere. Si enim illi per amorem bene unitus fueris, tunc valde compatieris eidem. Si autem non sentis dolorem capitis tui, quomodo es unum cum illo? Certè sicut plus compatiendum est capiti, quàm cæteris membris: ita illi incomparabiliter plus compati debes, quàm ulli etiam dilectissimo parenti, filio, vel amico, immo plus quàm tibi ipsi, si hæc omnia prædicta patereris. Nunc ergo charissimi, felle, absinthio & myrrha jugiter inebriemur, & sola ejus vulnera sentiamus, atque transfigant cordis nostri intima ejus convicia, flagella & vulnera, nec in nobis quicquam remaneat, quod non perfundatur compassionis dolore, & intensè affligatur.

§ Ter.

III.

*Admira-**110.**Quanta.**Pro quibus*

Tertiò attendamus passionem Domini ad admirandum, considerantes quis, quanta, & pro quibus passus est. Quis patitur? Nimirum filius Dei, summè potens, sapiens & bonus, idè adeò, ut quicquid bonitatis & nobilitatis ei attribuas, nihil sit respectu magnitudinis suæ: omnia quantumlibet bona sint & magna, velut favilla sunt, immo quædam vanitas in comparatione illius. Quanta autem sunt quæ patitur? Certè peregrinationem, fugam, famem, sitim, frigus & æstum, tentationes, horrores, persecutiones, observationes, sputa, opprobria, vincula, flagella, illusiones & dolores, plagas, vulnera & mortem. Conspuitur enim gloria, condemnatur justitia, iudex judicatur, offensus inculpatur, innocens infamatur, Deus blasphematur, Christus conculcatur, occiditur vita, obscuratur sol, luna denigratur, sidera disperguntur. Et hæc omnia tolerat patienter, ut agnus, qui solo nutu omnem ingratoram creaturam demergere posset in profundum inferni. Sed pro quibus tanta patitur? Pro vilissimis mancipiis, pro sceleratissimis inimicis, immo pro

dia

diabolicis viris, & per imitationem diabolici filii, pro contemptoribus divinæ majestatis, & divinæ bonitati ingratis. Mirare igitur, quòd talis ac tantus, talia & tanta, pro vilissimis & abjectissimis passus sit. Cæterum à quibus passus est? A suis electis & prædilectis, quibus omnem benignitatem ostenderat, à vilissimis optimus, à stultis sapientissimus, (quia Dei verbum & sapientia) ab impiis piissimus, à fanie foedissima splendor æternus. In his omnibus in divinæ benignitatis & largitatis admirationem grata mente elevemur.

A quibus

¶ Quartò imprimamus nobis dominicam passionem ad exultandū. Exultare autem in ea debemus cum intima gratiarum actione, de redemptione humana, restauratione angelica, & divina clementia. De redemptione humana, sine dubio nimis gaudere debemus per Christi passionem & mortem completa. Quis, quæso, non exultabit & gaudebit, cernens seipsum per hanc beatissimam passionem liberatum à morte æterna, à culpæ ignominia, à potestate diabolica? Et quis non exultabit in im.

IV.

Exultatio

immensum, cernens Deum altissimum
 ipsum intantum diligere, ut tantæ vili-
 tati & afflictioni subjecerit seipsum, pro
 se redimendo? Non quod gaudebit
 de Domini sui abjectione & passione,
 sed de ejus effectu, affectusque & a-
 moris manifestatione. Qvis princeps
 in regno vel imperio alicujus Impera-
 toris vel regis, cernens tantum à Do-
 mino suo se diligi, ut paratus sit mori
 pro se, non magnoperè gauderet &
 exultaret? Quanto magis nos vilis-
 simi homines, & nefarii peccatores,
 & servi mali, gaudere debemus & exul-
 tare, videntes regem regum & Domi-
 num dominatum, & creatorem nos-
 trum Jesum nos tanto amore dilige-
 re, ut immolârit seipsum pro nobis
 in tam turpem & vilissimam mor-
 tem? Gaudeamus igitur immensa
 exultatione, quod sine comparatio-
 ne plus quemlibet nostrum diligit,
 quàm quisque seipsum. Gaudeamus
 & exultemus, quod per CHRISTI
 passionem restaurata est angelica rui-
 na. Magna jucunditas debet nobis
 inesse, quum videmus per Christi
 mortem tam nobile collegium reparari.

ut

ut fiat unum ovile & unus pastor, & unum in uno. In hoc enim debet tota cælestis curia & militans Ecclesia jure gratulari. O amabilis & revera venerabilis passio Salvatoris, quæ sic disjuncta conjungit, sequestrata conglutinat, & firmissimè simul unit, stringitque vinculo consummati amoris, & felicitate gaudii sempiterni. Præcipuè autem gaudere & exultare debemus, videntes in supradictis omnibus miram summamque clementiam Dei & Domini nostri Jesu Christi. Et hanc puto summam esse gloriam bonorum tam hominum quam angelorum, perfectius contemplari clementiam & benevolentiam Dei, & immensitatem bonitatis ejus. Hæc etiam debet esse cujusvis contemplantis exultatio maximè interna in ipsis animæ medullis. Ubi enim, quæso, magis apparet diffusio bonitatis divinæ, & benignissimæ clementiæ dulcissimi & amantissimi patris & Domini nostri Jesu Christi, quàm in passione sua, ubi talia ac tanta, tam turpia & gravia sustinere voluit pro inimico suo liberando & glorificando, pro vanitate quadam digna morte aeterna,

redimenda? in istud gaudium intret homo, & reficiatur magnificentia bonitatis divinæ. Accedat homo ad cor altum, & in corde suo exaltetur excellentissima & inenarrabilis elementia Christi passi.

V.
Resolu.
810p

¶ Quintò etiã consideremus beatissimam Christi passionem ad cordium nostrorum resolutionem, & perfectam transformationem in ipsum. Quod fit, quando homo non solùm imitatur, compatitur, admiratur, exultat, sed etiam totus homo convertitur in ipsã Dominum nostrum Jesum Christum crucifixum, ut jam quasi ubique, & semper sibi crucifixus occurrat, Immo tunc verè in ipsum resolvitur, quando exiens ex seipso, & omnia supergrediens, immo supra seipsum abstractus ab omnibus, totus est conversus in Dominum suum passum, ut nihil videat, nihil sentiat intra seipsum, nisi Christum crucifixum, illum, probris affectum, & passum pro nobis ex amore.

VI.
Quies.

¶ Sextò consideremus eandem beatissimam Domini passionem ad quietem dulcoris interni, quod fit, quando homo sic, ut dixi, resolutus, sitibundo

do

do corde eandem passionem ruminare non cessat, & intrans secundum posse suum, infinitum illum passionis thesaurum, humiliter & devotè liquefcit amore devoto, & fervida devotione, & ardenti dilectione deficit à se, & requiescit in Christo crucifixo. Sed quanto illi plus inhæret & innititur, tanto amplius devotissimo amore in se deficit & liquefcit; & quanto plus à se deficit per amorem & devotionem, tanto amplius eidem dilecto pro se mortuo inhæret, unitur, & requiescit in eo. Et sic mutuò sese augment adhæfio amoris & devotio, donec sponsa, id est, anima tota absorbeatur ab ardentissimo illo camino amoris & passionis sponsi prædilecti, in cujus amplexibus obdormiens requiescit. Meditare igitur domini passionem: imitando, ad purgationem mentis & dilectionem: compatiendo, ad amorem & unionem: admirando, ad cordis elevationem: exultando, ad cordis dilatationem: resolvendo, ad perfectam conformationem: quiescendo, ad devotionis conservatipnem.

¶ Ut

Ut quæque superflua & impedimenta abjicias.

Exercitium IX.

NONO circuncide animam tuam severè ab omni cognitione, amore & recordatione creaturarum, exceptis illis duntaxat, quibus carere non potueris, propter Deum & in Deo utendis. Et custodi sensus tuos omni tempore strictè ab omni superfluitate, unitate, & ocio. Et conserva corpus tuum semper in simplicitate, sobrietate, & paupertate. Et perfectè semel abjice omnia, quæ tibi unquam medium aliquod præstare potuerint inter Deum & animam tuam, vel unico temporis momento. Ubi autem istud fructuosè implere valeas, attende diligenter omnia media visibilia & invisibilia, creaturasque sensibiles & insensibiles, quæ tibi media & impedimenta pepererunt, & adhuc parere possent: & tunc veram integramque ab illis fac aversionem abscissionemque, & perfectam tui ad Deum conversionem. Expendes quoque an in talis loco & statu, in quo perfectus

AUS

Etus fieri queas: quem si nondum ele-
 gisti, adhuc eligas oportet. Abscin-
 denda nihilominus & resignanda tibi
 sunt omnia externa, quibus uteris,
 ultra veram & justam necessitatem:
 qua sola, paupertatis Christi amore
 contentus sis, videlicet binis, id est,
 mutatoriiis tunicis, & aliis iisqve tan-
 tum necessariis vestibus, libris paucis,
 sobria refectioe unica vel bina in die,
 juxta temporis variationem, eligendo in
 omnibus viliora, ut humilis simplici-
 tas ubiqve ex te, tuisqve studiis relu-
 ceat. Nam exterior desiderata pau-
 pertas, mirum in modum cooperatur
 vero profectui & paci cordis, quando
 etiam necessariis libenter cares, illis-
 que cogente necessitate cum tædio &
 aversione affectus, in simplicitate ute-
 ris. Ad hæc valdè conducunt abdicatio
 omnis quæsitæ delectationis, voti
 emissio, si consultum videbitur, crea-
 turarum omnium fuga, ad Deum for-
 tis adhæsiō, obedientia simplex, voci
 DEI & superioris tui, diligens custo-
 dia cordis, oris, & operum tuorum,
 & id genus alia, quæ velut oportuna
 adminicula sunt assumenda: & impe-
 dimenta rescenda, testimonio con-
 sciæ

*Admini-
 cula per-
 fectionis.*

Scientiæ tuæ aut moderatoris tui, facta diligenti perscrutatione, ne intus aliquod stabile & inhærens vitium licet minimum, aut foris quicquam superfluum aut curiosum tibi maneat: Nam illo stante, Spiritus sanctus perfecte in te operari nunquam poterit, Nam peccata etiam graviora, quæ ex improvise incidimus & deplangimus, facilius remittit Deus, quàm minimum vitium inhærens, quod non agnoscimus, aut emendare non curamus. A

¶ Ut omnem hominem diligas sicut teipsum.

Exercitium X.

Decimò exerce te in vera dilectione omnium hominum, juxta exemplum & charitatem Jesu Christi, qui summa & ardentissima dilectione & desiderio omnibus sese totum impendit hominibus, docuitque & præmonstravit illis viam salutis & perfectionis. Idque vera & perfecta vita, sanctaque & divina doctrina. Dedit quoque seipsum voluntariè & amorosè in omnem pœnam, contumeliam & confusionem, quæ propterea super ipsum

ipsum cadere poterant. Quapropter si verè vitam ejus assumere volueris, ipsum in hoc imiteris oportet: ducasque semper sanctam & deiformem vitam coram omnibus hominibus, ut per tuam vitam trahantur ad imitationem vitæ Jesu Christi. Ostendes insuper & docebis proximum tuum bonis exhortationibus viam salutis æternæ. Hinc interdum accedens proximum tuum, loquæris cum eo de virtutibus, ex quibus melior fiat, ut attendere & imitari velit vitam & amorem Jesu Christi: consideret quoque nobilitatem animæ suæ, quomodo Deus suam ipsius imaginem illi impressit, eam per seipsum redemit, quodque amor Dei vita sit animæ, quemadmodum anima ipsa vita est corporis: & sicut corpus moritur migrante ex ipso anima, ita anima mortua est absque amore Dei. Hæc & alia proximis suggeres, quæ spiritus sanctus docebit, præsertim tibi commissis, vicinis, aut doctrinæ capacibus: credens Deum animas illorum, quas salvare potueris, à te requisiturum tanquam membra tua. Neminem igitur judices, contempnas,

*Doceas
exemplo.*

Verbo.

E

COR

*Ut vites
contra-
ria dile-
ctioni.*

contristes aut lædas: sed dilige omnē hominem, tanquam teipsum, immò plusquam teipsum, utpote te meliorem. Quod ut citiùs obtineas, persuade tibi omnem hominem esse teipsum: quia sumus invicem membra, illiq̃ve congaudeas, condoleas, servias, & benefacias: opera quoq; misericordiæ corporalia & spiritalia toto corde impendas, sicut tibiipsi. Quamobrem assuesce, quàm citò senseris aliquem motum displicentiæ aut amaritudinis contra quemcunqve hominem, seu quodvis aliud vitium tibi incidere, statim levato dulciter in Deum corde id à te repellere, tanquam virus diaboli, quo nititur charitatem in te necare vel minuere, aut saltem tepidum facere, & à cursu proficiendi remorari. Nam ex nostra interdum tepiditate contingit, quòd noxiæ cogitationes à nobis repulsæ, sæpe redeunt, & magnum nobis spiritalis lacri impedimentum parturiunt, tametsi illis non consentiamus: quando dissimulamur totis nos viribus in anteriora extendere, & divinis nos desideris continuè pro viribus occupare: ideò ex nostra tepiditate aditum redeundi ad

ad nos, facile inveniunt hostes animarum nostrarum: quanquam etiam interdum non nostra culpa, sed solo Dei permisso ad nostri exercitationem, huiusmodi nos cogitationes fatigent.

DE VIA UNITIVA.

§ Ut vivas absque omni creatura, peccato, & delectatione.

Exercitium XI.

VNdecimò exercebis te ad perfectam cum Deo tuo unionem obtinendam. Hac autem unio perfectam requirit denudationem & expoliationem ab omni creatura, ab omni peccato, & ab omni delectatione. Ab omni creatura in affectu & intellectu, quantum possibile est, nudatus vivere satagas oportet: ita ut etiam à teipso & omnibus rebus ita nudus fieri & permanere ferventer desideres, sicut nudus ante tribunal Christi stabis, & sicut anima tua nudè & purè ex Deo fluxit, ut sic abs-

*Ut vivas
absq. crea-
tura.*

*Absq̄ve
peccato.*

*Absq̄ de
lectatio-
ne.*

que ullo medio creatori valeas uniri. Vives etiam absq; peccato, aut si hoc vix possibile est, forti aversione ab omni peccato, & ferventi conversione ad omne bonum quod Deus est, sic vivere desiderabis: quia omne peccatum, quamlibet minimum, impedit hanc unionem. Quapropter animam & corpus tuum ita custodies, ut nullum membrum moveas, nisi in Deo. Vivas etiam necesse est absque omni delectatione. Et hoc similiter affectu & desiderio supplebis, quod opere præstare non vales: quia quando delectationem aliquam habueris in teipso, Deus propterea negabit tibi delectationem & suavitatem, quæ ipse & in ipso est. Talis autem vita sit tibi semper in desiderio, ut extremum posse tuum impendas huic viæ. Et tunc per hoc exercitium invenies te in multis hæerere, à quibus te immunem putaveras. Idcirco semper cavere stude, ne peccata etiam minima delectent te propter se. Pro te quidem desiderabis, quòd panis non plus tibi sapiat, quàm lapis: sed pro creatoris panis gloria, placebit tibi, quòd panis plus sapiat quàm lapis: moxque debes

debes in panis sapore & delectatione transire ad Deum, & gustare creatorem panis. Et tunc fit tibi insipidus panis. Pari modo faciendum est cum omni delectatione, cui non est annexum per se peccatum: quia creatoris admirabilis suavitas, delectationem infundit omnibus rebus creatis. Nullum ergo medium ex creaturis in te reside- re patieris, sed ab omnibus exutus at- que nudatus, nudam divinitatem abs- que medio aliquo creaturæ (ut est cre- atura) accedes, quia Deus absque me- dio te uti desiderat. Nec in hoc sancto- rum invocatio (quæ propter Deum & in Deo fit) te impediet, quia ipsi sunt unus spiritus cum eo. Præcipuum ta- mentuum studium versabitur circa contemplationem Dei tui, quem vide- bis omnia bona in omnibus homini- bus operantem, quantumvis etiam mi- nuta, ut est movere articulum unum ad bonum. Nam hæc ipsa motio, Dei est, qui est vita animæ. Igitur continua introversione stude, quantum potue- ris, vivere in omnimoda abstractione & nuditate intellectus & affectus ab omni creatura, peccato, & delecta- tione: quia hæc tria fideliter & diu

*Nudis in-
tellectu
& affectu
Deo ad-
herere.*

exercitata, faciunt hominem verè cælestem & angelicum, ita ut liberrimè frui possit Deo suo, prout sola experientia docebit. Idcirco intellectum tuum & affectum semper magis purificare studeas omnibus phantasmatis & imaginibus, exemplo crucifixi Jesu, magis eligens amara quàm dulcia, contumeliam quàm honorem, penuriam quàm abundantiam: ut sic puro corde Deo adhærens, unus cum eo spiritus efficiaris. Aliter tamen exercitium istud usurpabit superior, aliter subditus: aliter innocens, aliter injustus: aliter incipiens, aliter perfectus.

¶ Ut autem facilius ad omnium rerum abnegationem, divinæ bonitatis, & tuæ indignitatis cognitionem, & fraternæ dilectionis dulcedinem pertingas, & brevi tempore obtineas, quod multis annis, immo tota vita sua proprietarii magnis laboribus non percipiunt, revolve satage in memoria tua studio indefesso, vel saltem habitu & intentione tua circumfer binas has nobilissimas virtutes, videlicet humilitatem & dilectionem, diutissime

finè ruminando, & tibi imprimendo
 hæc verba, Nihil sum, Nihil habeo:
 Nihil præter unum concupisco. Hu-
 militas vera dicit, Nihil sum, (*ex*
Humili-
tas.
 conditione & vitio meo) Nihil habeo,
 (nam quicquid in creaturis, aut do-
 nis Dei extra Deum habeo, aut habe-
 re possem, quicquid video, audio vel
 percipio, in me prorsus nihil est) Im-
 potens, insipiens, & nihil sum, nihil
 valeo, plenus peccato & miseria: ideo
 de meipso penitus despero. An or au- *Dilectio.*
 tem siue dilectio Dei dicit: Nihil ni- *Des.*
 si unum solum Deum meum desidero.
 Confide ergo ô anima mea Jesu
 Christo, & bonitati illius, & fige to-
 tam cogitationem & desiderium tuum
 in consideratione ejus: quia quanto
 minùs videris te habere à temetipso,
 tanto plùs cupies habere amoris à do-
 mino tuo Jesu Christo.

Est autem duplex humilitas. *U. I.*
 na, quæ ex agnitione peccatorum & *Humili-*
 propriæ vilitatis, ex dictamine ra- *tas ex*
 tionis oritur, quàm maximè erga *ratione.*
 proximum tuum exercere convenit,
 cujus comparatione te ad nihilum re-

diges, & omnibus hominibus vilior
 rem & inferiorem te ex animo repu-
 tabis: & tam pro illorum, quàm tuis
 peccatis, à Deo tuo tibi præsente hu-
 militer veniam postulabis: ipsosque
 excusabis, non credens quo alii pec-
 catores tantum à Deo sint elongati,
 quin sæpe etsi non semper, sese ad De-
 um convertant, & synceriori ipsum
 affectu diligant & honorent, & fide-
 liùs de peccatis suis doleant, & sese
 emendare proponant juxta gratiam
 sibi à Domino datam, quàm tu. Nec
 credas inveniri hominem, si tot &
 tanta peccata commisisset ut tu, totque
 gratias & beneficia à DEO recepisset
 ut tu, qui non multo ferventiùs Deo
 serviret, quàm tu. Quod si hoc ple-
 no corde sentire non potueris, eo ipso
 te repates superbissimum, & omnibus
 aliis hominibus vilior, propter tu-
 am hypocrisim, insanamque superbi-
 am, Deo maximè odibilem: quæ te re-
 vera excæcavit, ut teipsum non agno-
 scas, neque videas, quòd quo plura à
 Deo recepisti dona, eo graviora sint
 tua peccata & negligentia, & eo stri-
 ctior à te exigetur ratio de singulis.
 Et hanc, ut dixi, humilitatem opera-
 tur

tur dilectio per rationem, qua seipsum homo æstimat omni creatura vilio-
rem, omniqve tormento & contume-
lia dignissimum. Estque incipientium
& proficientium, ac præcedere debet
& confirmare hanc sequentem humi-
litem.

II.

*Humili-
tas ex ra-
tione.*

¶ Alteram humilitatem, quæ est
perfectorum, operatur dilectio per
semetipsam: quam in se sentit anima
per visionem & cognitionem spiritua-
lem Jesu Christi. Enimvero quando
Spiritus sanctus illuminat rationem
in visione Jesu Christi, ad consideran-
dum perspicue sanctæ humanitatis e-
jus humilitatem, & ad gustandum ut-
runqve de bonitate divinitatis illius,
mox anima tantam dilectionem &
gaudium percipit in illa visione spiri-
tali (quæ vera, sancta & delectabilis
est) quod obliviscitur sui ipsius &
omnium rerum, & tota innititur dul-
cissimo Domino suo Jesu Christo, ex
tota dilectione, qua fertur ad consi-
derandum eundem. Non attendit
hic sua peccata prius commissa, nec
propriam indignitatẽ, sed pro nihilo
putat seipsam cum omnibus peccatis &
E s bonis

bonis operibus, quæ unquam fecit, ac si nulla alia res esset, nisi dominus noster Jesus Christus.

Ut ad nihilum redigaris.

¶ Stude ergo per considerationem humilitatis & charitatis Jesu, vel plena fide, vel etiam sentiendo teipsum non solum miserrimum, sed etiam quasi nihilum judicare, & cum omnibus tuis exercitiis & operibus bonis transactis ad nihilum redigere, & ab omnibus denudare: & in paupertate spiritus sentire te nihil esse, & omnia bona tua soli domino Jesu Christo adscribere, ut substantia tua sit tanquam nihil ante illum, non jam deinceps te existimans aliquid esse, quum nihil sis: quia comparatione haud dubiò increatæ & incommutabilis divinæ substantiæ domini Jesu, (qui solus veram habet essentiam, & est omnia in omnibus) tu & omnia nihil sunt. Nam omnes gentes, quasi non sint, sic sunt coram eo. Et hoc pacto non judicabis proximos tuos bonos vel malos, sed æqualiter omnes creaturas respectu domini Jesu, ejusque humilitatis & dilectionis, misericordiae & gloriæ, senties tecum esse nihil, cum ex nihilo factæ sint, & in

in nihilum redirent, si ab eo non con-
servarentur.

¶ Quando ergo dilectio per donum
Spiritus sancti aperit interiorem ocu-
lum, ad considerandum hanc verita-
tem cum aliis circumstantiis, tunc a-
nima verè fit humilis, quia videt sei-
psam sicuti est. Et tunc non confi-
derat se, nec innititur sibiipso, sed
tota tendit in cognitionem & dilecti-
onem Jesu, stabili meditatione & de-
siderio ipsum assiduè considerans. Et
tunc multo perfectiùs operatur ma-
gna opera, tum interna, tum exter-
na, quàm antea solebat. Illa visio a-
nimam etiam confortat & elevat tam
mirabiliter & suaviter, quòd non po-
test gaudere de hujus mundi aliquo
gaudio, neque de ejus adversitate
contristari: quia manet immobilis &
insensibilis ad omnia, in solo Jesu
requiescere cupiens: habensqve ocu-
los suos semper ad ipsum: qui ab o-
mnibus laqueis & tentationibus evel-
lit pedes ejus, destruitqve omnes
motus superbiæ & vitiorum valde oc-
cultè: protegens eam à timore no-
cturno, à sagitta volante in die, à

negocio perambulante in tenebris, ab incurſu & dæmonio meridiano: & per ſanctam ſimplicitatem, quæ eſt occulta quædam ſemita, deducens eam ad ſtabilem ſecum unionem, qua manebit in Deo, & Deus in ea. Ut autem pro hac ſelici unione obtinenda, ignitis aſpirationibus, cum profundiffima ſui reſignatione, continuè laborare debeat, nihil niſi unum, quod ſolum eſt neceſſarium, deſiderans, in ſequentibus latiùs explicabitur.

¶ De aſpirationibus, reſignatione, & poſtulatione.

Exercitium XII.

Duodecimò fortiter te exercebis in exercitio quadriformi aſpirantis & unientis amoris, utens in tua operatione affectu potiùs quàm intellectu: conſurgensque magis per aſpirationes ferventes, quàm per meditationes.

*Meditatio
110.*

¶ Quod tamen ut obtineas, principio opus tibi erit meditatione devota colligere fasciculum quendam divini amoris ex beneficiis, quæ Christus tam
ſc.

secundum divinitatem, quàm humani-
tatem suam tibi præstitit, ad inflam-
mandum videlicet cordis tui ignicu-
lum: quorum maximum est ejus pas-
sio, cujus opus inspicias ad compati-
endum, modum adimitandum, & cau-
sam, id est, charitatem illius ad te in-
finitam, ad inflammandum cor tuum:
donec assuefactus, tandem absque præ-
via meditatione in primo reflexu men-
tis, affectus tuus validè erga Deum in-
calescat quoties volueris. Et hæc in-
flammatio est unicum instrumentum
& radix vitæ contemplativæ, unde
consurgit aspiratio ad amorem unien-
tem, quæ scilicet fidelis anima aspirat
flammigeris desideriis, ut per amorem
uniri possit infinito amori, qui Deus
est, & ab eo penitus absorberi.

*Inflam-
matio.*

¶ Ut autem ad illius amoris consue-
tudinem pervenias, assuefces omni lo-
co & tempore, orationes ignitas &
ejaculationes ad DEUM, mille modis
magno cum fervore emittere, at-
que ex humili, abstracto, resignato-
que corde in cor DEI conjicere, ut det
tibi perfectum tui ipsius & omnium

*Oratio-
nes jacu-
latoria.*

rerum

rerum contemptum, teque totum unire & absorbere dignetur in immenso amoris sui incendio. Hoc nanque exercitium unientis amoris, initium est & finis omnis perfectionis: quod cum magna violentia spiritus exercendum est, per quod omnes tentationes & media inter DEUM & animam, statim auferuntur, & ipsa magno impulsu perurgetur festinare ad altissimam Dei similitudinem, perfecta scilicet omnium vitiorum mortificatione, & virtutum adeptione: penetratque omnes tentationes & occupationes, & quicquid infra Deum est, in momento, & animam ante nudam Dei presentiam constituit, cui sese immediate unire desiderat.

Diu pulsandum

¶ Attamen oportebit te diu praeforibus stare, antequam Deus te volet ad unionem intrmittere. Et tunc discretè pulsabis janam pietatis suae his quatuor exercitationum malleis, qui sunt Offerre, Exigere, Conformare, & unire: quibus dilectum tuum excitabis ad intrmittendum te in unitatem Spiritus, servando te longanimiter in praesentia Dei per aspirationem unientis amoris. Nullum tamen unquam

quam exercitium cum proprietate possidebis, sed quando senseris te alia via per gratiam trahi, statim dimissis propriis, seqvêris & exercebis te juxta tractum Spiritus sancti.

¶ Primò igitur in tua ad Deum conversione, Deo liberaliter in holocaustum laudis offeres omnia, quæcunque Spiritus Dei per inspirationem suam à te exigere potest, maximè perfectam abnegationem & contemptum tui ipsius, abscisionem omnium sensualium oblectationum, quibus cor tuum inordinatè posset affici & maculari, licet sint res parvæ, ut verba ociosa, vana societas, levitas, curiositas sensuum, & similia. Offeres etiam te ad mortificationem naturalium passionum, ut sunt inordinata tristitia, gaudium, ira, amor, odium, spes, timor, pudor. Etiam ad carendum voluntariè omni sensibili gratia, devotione, & donis Dei, ad salutem propriè non necessariis. Similiter ad tolerandum prompta voluntate propter Deum omnem adversitatem in fama, bonis, & amicis tuis: omnem quoque ægritudinem, pœnam, afflictionem, confusionem, & pressuram cordis:

I.
Resignatio.

☉ generaliter ad universa, quæ ali-
 cui in tempore accidere possunt, resi-
 gnabis te hilariter & cupidè. Insuper
 offeres te divino beneplacito, etiam
 si te ponere vellet ad tolerandum æ-
 ternò pro amore ☉ honore suo om-
 nes pœnas inferni, duntaxat quo ad
 ipsas pœnas, non autem quo ad amo-
 ris separationem instar damnatorum:
 hoc enim non licet. Et quanvis De-
 us istud nunquam ab amicis suis ex-
 igere possit, vult tamen ut ad omnia
 etiam impossibilia sese resignent suo
 beneplacito, sine retractione cordis:
 sicut Abraham fecit, ut probentur
 quantum sibiipsis mori velint propter
 Deum. Hoc autem facilè poteris, si
 te ipsum agnoveris esse quasi vas per-
 ditum, peccatis plenum, quæ Deus
 opt. max. sua infinita bonitate tibi au-
 ferre & consumere paratus est, si te
 cum illis perfectè eidem resignare &
 relinquere volueris, quum ipse sit
 mons quidam amoris, abyssus boni-
 tatis, & fons charitatis. Quapro-
 pter nimis stolidus est, qui vile tugur-
 rium corporis & animæ suæ, illi
 offerre dubitat pro tabernaculo pre-
 ciosissimo, quod Deus est.

☉ Cum

¶ Cùm verò in his omnibus te perfectè resignatum inveneris, tunc poteris plena fiducia ad aliud hujus exercitii membrum transire, quod est exigere, sicut Christus monet: Petite, & accipietis. Exiges igitur à Domino Deo tuo secundo loco, non solum omne quod habet, sed etiam omne quod ipse est. Ante omnia enim petere debes ipsum nudum dilectum Deum tuum, ad fruendum eo solo in suo immenso nudo amore: Quia in nullo dono Dei licet homini fruendo requiescere absq; peccato, quantumvis nobile & divinum sit, præterquam in solo Deo: sed uti duntaxat debet donis Dei, ad hoc, ut ad majorem ipsum perfectionem evehant ac perducant. Nam quando in Dei donis quiescit, statim incipit tepescere à desiderio proficiendi. Post hoc exiges à Deo tuo purissimam intellectus illuminationem, ad cognoscendum plenissimè divinum beneplacitum; atque ad illud exequendum offeres te tam promptè atqve perfectè sine retractione cordis, sicut umbra movetur ad motum corporis unde fit, juxta exemplar & similitudinem vitæ Christi.

Secun.

II.
Postulatio.

Secundò ad cognoscendum plenè teipium, hoc est, incomprehensibilem tuam vilitatem, ingratitude, indignitatem, ut per hoc te possis perfectè contemnere & humiliare. Tertio ad habendum perfectam notitiam omnium verarum virtutum. Magna quoque orationis instantia laborabis pro ipsis veris virtutibus acquirendis & possidendis, & maximè pro nudo Dei amore in te magis ac magis augendo. Exiges autem ista seriò valdè: desideriumque augmentandi amorem tuum, fruendi que increato amore, tam astuans inter Deum & animam tuam erit, uti est concupiscentia vehemens. Iste quoque impulsus adeò continuus erit in te, sicut anhelitus tuus. Qui ut absque cessatione intrat in te, & exit, si debeas vitam servare: ita etiam vita creati amoris consistit in sedula reversione animæ cum astuanti desiderio in suam originem, id est, amorem increatum, ut illi unice inhæreat & fruatur, sicut radii inhærent soli. Cetera dona Dei ad salutem propriè non necessaria, ut est liberatio à tentationibus, periculis & pressuris, revelatio secreto-

rum,

rum, devotio & gratia sensibilis, non sunt absolutè exigenda, sed cum conditione, si ita expedit pro Dei gloria & nostra salute,

De conformatione & unione cum Deo,

Exercitium XIII.

Tertiodecimo loco exercebis reliqua duo supra dicti aspirantis exercitii membra, laborando ut dilecto tuo magis ac magis conformeris, hoc modo: Videlicet quum ignis amoris fuerit in corde tuo accensus, principio exures in ipso omnem tuam dissimilitudinem, hoc est, omnia vitia & defectus tuos, omnes naturales passionis & immortificationes tuas, omnem sensuum propensionem seu affectum & impatientiam, Non tamen illas sigillatim recoles, sed in uno fasciculo sumes omnes tuas imperfectiones, & projicies in immensum ignem divini amoris, ut ibidem consumantur. Deinde ardenti desiderio deformitatis consurges, & scintillantibus ac perurgentibus postulationibus exiges à dilecto, ut eisdem virtutibus nudam animam tuam adornare dignetur,

III.
Confor-
matio.

tor, quibus ipse ornatus est in omnibus perfectionibus suis, tam in divinitate quam humanitate sua. Et has multo citius per flammigeras assiduas orationes obtinebis, quam per ullum alium laborem externum. Specialiter verò te conformabis humanitatis Christi virtutibus, quæ in despectissima & acerbissima morte illius emicuerunt, per affectum scilicet profundissimæ humilitatis, vilitatis, abjectionis, paupertatis, patientiæ, & charitatis: in quibus tam diu te exercebis, subinde renovando ac repetendo flammigeros ad Deum affectus, & quasi violentas quasdam orationes, per quæ Deus potissimum dare solet suæ plenitudinem gratiæ & amoris, donec per experientiam damnis, injuriis & pœnis provocatus, etiam tempore subtractæ gratiæ, prima & ultima cogitatione tua, senseris desiderium illud patiendi pro Christo, ut illi conformeris, usque in finem in te perseverare.

IV.
Unitio.

¶ Quartum deniq; membrum hujus exercitii est, unire, & transfundere voluntatem tuam in divinum beneplacitum. Ut enim exercitium præcedens a-

spi.

spirationis & unientis amoris ideo cōtinuè agitur, ut quiescas in solo Deo, quò flammigeris desideriis in spiritu unum cum eo fias, ad quod nos perducit actuosus & experiens amor: ita in isto unionis exercitio, acutis æstuantibus, & que desideriis eniti debes plenissimè, absq; ulla cordis retractione, voluntatem tuam unire atq; transfundere in gratissimum Dei beneplacitum: ita ut ex impulsu nudi amoris, ipsum divinum beneplacitum semper sit summum tuum desiderium, jucunditas & solatium in omnibus, sive sint exteriores adversitates, infirmitates, persecutiones, oppressiones, & pœnæ: sive interiores pressuræ, subtractiones gratiæ, frigus cordis, obnubilatio sensuum, aut tentatio quæcunque. Et in tali tempore obductionis & tentationis, maximè tibi cavendum est, ne aliquas consolationes per sensus tuos quæras, aut leviter te extrovertas vel occupes, seu ocio marcescas. Sed semper quoad poteris, ad bona exercitia te cogas, aut bonis forinsec9 operib9 saltè te occupes: quæ licet tibi sint tūc insipida, sunt tamē Deo magis accepta, cū fideliter, quod in te fuerit, feceris.

Qua;

Quapropter statue fixum in corde tuo, omnia hæc adversa idcirco tibi Dei permisso accidere, ut probet fidelitatem tuam, & habeat occasionem copiosius te ditandi omnibus donis & gratiis spiritualibus, si fideliter perseveraveris.

*Absor-
ptio in
Deum.*

¶ Et his breviter præmissis, ac velut in quendam fasciculum pariter collectis, ulterius conscendere debes per amorem unientem, in ipsam charitatem increatam, quæ Deus est: ut sic ibidem anima feliciter liquefacta, omnium eorum, quæ petiit à domino, quasi signo factam impressionem recipere mereatur. Caterum quisquis hæc crebro exercitaverit, & illis perseveranter inhæserit, impossibile est ut ad vitæ perfectionem non perveniat.

*Zelus di-
vini ho-
noris.*

¶ Hinc cum tanto fervore, Dei incipies honorem quarere in omnibus, ut quasi tuipsum oblitus, pro nihilo ducas te mille pro eo periculis exponere, & non sentias differentiam inter honorem tuum & contumeliam, gaudium & dolorem, sed quicquid ad ejus honorem spectare noveris, quantumvis difficile, cum impe-

impetu quodam amplectaris. Quum autem omnia feceris quæ potueris, quasi nihil te fecisse, immo defecisse existimabis, erubescens & teipsum perfecto odio detestans, quo tali ac tanto Domino tam miserè obsecutus sis. Quapropter majora & perfectiora quolibet momento temporis agere & pati desiderabis. Et quia à Dei dilectione vehementer impedit amor proprius seu dilectio sui, ideo debes teipsum perfectè odire, & pleno corde petere ab omnibus despici, conculcari, flagellari, vilissimus reputari, & ad nihilum redigi. Nec pro magno habebis, si in tuis injuriis delecteris, & in tuis doloribus confoles, nisi etiam cupias alios credere, te istis & omnibus pœnis & contumeliis esse dignissimum, & teipsum adeò abomineris, ut vix tolerare te queas, factus tibi ipsi execrationi, adeò ut etiam ab irrationalibus creaturis impugnari & puniri cupias. Et quum aliquid delectabile tibi sumendum fuerit, illud cum mœrore & horrore tui ipsius sumas: ita tamen, ut ne interim necessaria indiscretè tibi subtrahendo, naturam destruas, quum sola vitia tua
tibi

*Odiū tui
Dilectio
Dei*

tibi sint persequenda & destruenda,
 Quòd si hoc pacto animam tuam ode-
 ris, ad perfectam Dei dilectionem
 facilè pertinges. Veruntamen scias
 perfectissimum hoc proprii odii tui-
 ipsius donum, solum Deum dare pos-
 se, & dare paratum, si id instanter
 postulaveris. Nec affirmo tamen,
 quo tibi pro se pati dabit: quia hoc
 non omnibus dare solet, sed ad mi-
 nus dabit tibi velle pati.

*Confor-
 matio.*

¶ Porro si prædicta creatoris dilecti-
 one bene inebriatus fueris, alterum e-
 tiam quod in suprascripto exercitio pò-
 stulasti, adjiciet, videlicet ut suæ cru-
 cifixæ imagini perfectiùs conformeris:
 ut nihil in omnibus & per omnia quæ-
 ras eorum quæ tua sunt, sed quæ Jesu
 Christi, quomodo illi possis ferven-
 tiùs semper servire, placere, & con-
 formari: atq; perfectiùs tuam volun-
 tatem abnegare, & ipsum diligere:
 obliviscens quodammodo tui & om-
 nium rerum, & præ amoris magnitu-
 dine non advertens dulce & amarum,
 tempus & locum, personarumque di-
 stinctionem: sed in omnibus creaturis
 solùm quærens & considerans Deum
 creatorem, & ejus voluntatem & ho-
 morem

norem, & aspiciens plena fide Christum in membris suis. Sicq; in activa vita contemplativam ducens, si te totum recolligens, intres in cor tuum, & ejus intima penetrans, resolves, resignes & amittas te in Deum. Et tunc quodammodo deificatus, & in Deum transformatus, ad quodcumque te converteris, nihil nisi Deum considerabis. Et quicquid boni operis feceris, non hominem, sed Deum solum id facere asstimabis. Sicq; Deum invenies in omnibus. Et hoc ipsum oratione magis, quam industria tua, à divina impetrabis largitate.

¶ Porro si ea, quæ suprâ diximus, nimis tibi ardua fuerint visa, incipit *Ut semens* saltem conare semper id eligere, *per pul-* quod fuerit magis honorificum DEO, *sandum.* conforme Christo, utile proximo, adversum tuæ voluntati, cruciabile & ignominiosum tuo corpori: indefinenter cordis desiderio clamando ad Dominum his verbis, videlicet, Nihil sum, Nihil habeo, Nihil præter dilectionem JESU desidero. Et si sic fideliter perseverâris in operatione spirituali, tandem te Dominus misericorditer libe-

liberabit à tumultu cogitationum & affectionum terrenarum, quas nulla arte meliùs fugabis, quàm continuo desiderio dilectionis Jesu Christi. Sed & hoc ipsam desiderium necesse est, ut idem ipse Dominus Jesus inspiret, det & operetur in te, non tu: sed te interim opus ejus petente, suscipiente, & non impediante. Enimverò quanto perfectiùs omnē tui ipsius amorem, & mundanam cupiditatem abjeceris, tanto profundiùs Deo uniéris, & ejus amore inebriaberis: sicut pulchrè Esaias, postquam hortatus est nos, ut dissolvamus colligationes impietatis, & solvamus fasciculos deprimentes, & exhibeamus proximis opera charitatis & misericordiæ, & Sabbatum Domini custodiamus, promittens dicit: Orietur in tenebris lux tua, & tenebræ tuæ erunt sicut meridies: & requiem dabit tibi Dominus semper, & implebit splendoribus animam tuam, & ossa tua liberabit. Et post pauca: Dum non facis vias tuas, & non invenitur voluntas tua, ut loquaris sermonem, tunc delectaberis super Domino, & sustollam te super altitudines terræ, & cibabo te hæreditate Jacob patris tui.

Os

Os enim Domini locutum est. Ecce non est abbreviata manus Domini, ut salvare nequeat, & reliqua, quæ sequuntur Esaiæ 58. & 59. cap.

Ut semper in Deo vivas, & quotidie unionem renoves.

Exercitium XIV.

Post omnia hæc, quæ prædiximus, exercitia, gradatim & singulatim tempore suo fideliter expleta, super omnia disces verè & perfectè in Deo vivere & manere. Et hoc fieri oportet per duas virtutes, videlicet veram vividamque fidem, & purum & ardentem Dei amorem: Quia parum est te Deum in te habere, quem citò amittere potes, nisi tu ipse quoque in Deo sis totus absconditus absorptusque. Primò quidem firmiter credas te esse in Deo, & Deum intra te, ut sacrum testatur Evangelium & Scriptura divina. Qui manducat, inquit Dominus, meam carnem & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in illo. Manete in me, & ego in vobis. Qui

Ut maneat in Deo.

*Joan. 6.
& 15.*

Joan. 17.
I. Joan. 4

Simpli-
tas.

manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum: quia sine me nihil potestis facere. Manete in dilectione mea. Si praecepta mea servaveritis, manebitis in dilectione mea. Rogo pater, ut omnes unum sint, sicut & nos unum sumus. Deus charitas est, & qui manet in charitate, in Deo manet, & Deus in illo. Attamen ut id clarè perspicueque cognoscas, magnum est donum Dei: quod meritò ab eo petere debebis. Deinde ubi jam liquidò credideris senserisque esse te in Deo, discendum tibi est vivere & permanere in illo, quod est homini maximè salutiferum. Cùm enim in Deo vivis, vires animæ tuæ & sensus, semper Deo inclusa serves oportet, ubi semper multa gaudent securitate. Ut si verbi gratia, te ipsum in conclavi includas, nihil illie videre, audire, gustare, vel tangere potes, nisi quod sit in conclavi: & quotquot foris sunt, neque cōtingere neque lædere te possunt. Ita & quando in Deo vivis, quicquid sive tangas, sive aspicias, sive audias, sive gustes, Deum tibi exhibes præsentē, qui tibi factus est omnia in omnibus. Ideo etiam omnia bona & mala non à creaturis,

turis, sed in Sancta simplicitate, absq;
 omni multiplicitate & curiositate, im-
 mediatè à solo Deo humiliter recipis,
 & rursus in Deum refers: quærendo
 ex omnibus honorem & beneplacitum
 Dei, proximorum salutem, & tui ipsi-
 us humiliationem & emendationem e-
 licere, & fideliter implere, Deoq; &
 omnibus creaturis propter Deum, non
 contra Deum, maximè autem superio-
 ribus tuis, humiliter obedire, abne-
 gata in omnibus tua propria voluntate:
 quandoquidè te & omnes creaturas co-
 gnoscis esse in Deo, nec ulla te potest
 creatura contingere, nisi priùs Deum
 contingat: eo quo te ipsum totum exu-
 eris, abnegaveris, transtuleris, & in-
 cluseris in Deo. Et hac de causa Deum
 semper magis audias, videas, tangas,
 gustes oportet, quàm ullam aliam rem.
 Ubi ergo Deo sic te ipsum unitum co-
 gnoveris, ut anima tua Deo, quàm tuo
 corpori, conjunctior sit: quodque De-
 us sit æternum, unicum, incompræ-
 hensibile & ineffabile bonum, & exi-
 pso anima tua profluxerit, tantamq; presentè.
 habeat Dei similitudinem, ut creatu-
 ra nulla, immo nec ipsa dignissima

creaturarum omnium virgo semper
 Maria, animæ nobilitatem plenè cape-
 re & scire possit, divino tunc succen-
 sus amore, ad divinitatem accedendo,
 quotidie matutino tempore ista te po-
 teris ratione exercere, quando vide-
 licet per Christum intrare, & Deo in
 spiritu intimè te unire volueris.

*Exerciti-
um unio-
nis.*

¶ Coram crucifixi imagine pro-
 cumbens, firmiter credes sedere te co-
 ram nudo, crucifixo, cruentoque Jesu
 Domino tuo. Et licet eum non vide-
 as oculis externis, interioribus tamen
 eum fideliter aspicere debebis. Cùm

*Deus præ-
sens.*

enim te illi unire, ipsumque supra o-
 mnia diligere appetas, ra vera præ-
 sens illic adest, haud minùs quàm pe-
 pendit in cruce, & nunc est in sinu
 patris sui. Et quia quotidie post gra-
 tiosam cum Deo unionem laberis in
 aliquem defectum, & Deus minimum
 peccatum non patitur in homine, cui
 se unire debet, præ nobilitate & sancti-
 tate sua: ideo per sacratissima Jesu vul-
 nera ascendes, quæ eam ob causam
 suscepit retinuitque, ut per ejus humani-
 tatem ad divinitatem accedamus, sicut
 ipse ait: Ego sum ostium: si quis per
 me introjerit, pascua inveniet. Et pri-
 mò

Joan. 10.

mò quidem profunda cum humilitate
 ad sacros illius collapsus pedes, duo il-
 lic facies. Principio lachrymis illos
 rigabis, & dulciter deplanges, pror-
 susque immerges teipsum & omnia
 peccata tua, omnesque defectus par-
 vos & magnos, quibus ipsum fidelis-
 simum patrem tuum in conscientia tua
 inveneris te rursus offendisse, in sacra *I.*
 illa pedum vulnera, Æterna nanque *Veniam*
 bonitas Dei, nullum (ut dixi) patitur *pete.*
 medium, quantumvis exiguum, ne u-
 nam quidem vanam cogitationem, aut
 morsellum unum aliter quam oportuit,
 sumptum, nisi per poenitentiam hu-
 jusmodi expurgetur. Secundò sacros
 hos Domini pedes exterges capillis
 tuis, id est, perfecta voluntate pecca-
 ta omnia, quamlibet parva, devitan-
 di, ita ut mori potius velis, quam pec- *II.*
 catum admittere. Deinde ardenti cum *Proposi-*
 desiderio virtutes omnes amplecteris, *tum rea-*
 cunctis vitiis moriendo, eisdemque *novis.*
 virtutibus crucifiges corpus tuum,
 juxta Christi pro te crucifixi similitu-
 dinem, uti supra in VII. exercitio la-
 tius habetur, ut sic honorem illi su-
 um, quo eum peccando privasti, re-
 stituere possis. Tum verò Deo tuo ex
 ani.

animo confidere debebis, cunctos illum defectus tuos in æternum ac immensum exuberantium meritorum superiorum pelagus absorpsisse, eosq; penitus tibi condonasse.

Te ipsum collige in Deo. ¶ Et tunc quidem omnibus peccatis tuis, quæ cum incipientibus ita deplaxisti, inferius prorsus derelictis, ad sanctas illius manus, quas charioribus amicis suis in signum amicitiae porrigit, cum proficientibus ascendes. Hic verò jam propius accedens ad Deum, tanquam amorosam cum illo unionem petiturus, (quod qui semel ad minus in die non facit, nescio si Christianus dicendus sit) principio quidem curas omnes, distractiones & creaturas excludas oportet à corde, & in Deum, cui nihil perire potest, projicias: Deumq; tibi revera præsentem, teq; ardentissimè diligentem, expectantem, pulsantem attendas: atque ita & te in Deo, & Deum in te, ut ita dicam, includas, collectis pariter universis viribus & sensibus tuis, intra sacratissima manuum vulnera. Deinde patrem orabis cælestem, ut sua infinita potentia è memoria tua cunctas amoveat imagines & affectiones extraneas, ipsamq; & se-
i pso

*Invoca
patrem,*

ipso & divinis repleat imaginibus & desideris, Rogabis *Et* filium, ut æterna sua sapientia intellectum tuum agnitione summi & increati boni, beneficiorumque suorum, ac suæ voluntatis, & tui proprii nihili, clementer illustret. Orabis etiam sacrosanctum spiritum, ut sua incomprehensibili bonitate voluntatem tuam & affectus omnes prorsus in se rapiat, absorbeat, & ardentissima charitate inflammet. Denique & crucifixum Jesum instanter humiliterque precaberis, ut per sanctissimas vires animæ sensusque corporis sui, omnes vires sensusque tuos cunctis nudare phantasmatis *Et* vitiis, restituereque eas in locum suum, *Et* illas in seipso, & seipsum totum in illis, nudè *Et* purè unire & includere dignetur.

*Filium;**Spiritum
sanctum;**Crucifixo
xum.*

S Hinc jam duæ animæ vires, intellectus videlicet & voluntas, quoties Deo uniri vis, denuo tibi non absque labore excitandæ sunt & acuendæ. Intellectum quippe extendes ad cognoscendum summam Dei bonitatem, & infinitam charitatem, nobilitatem, sanctitatem; *Et* ad sentiendum.

*Exerce in
relectio.*

*Volunta-
tem.*

*I.
Amor
nudus.*

*II.
Amor
purus.*

cruciatum omnem & pœnam, quæ i-
dem ex maxima charitate pro nobis
sustinuit: & ad mirandum stupenda
dilectionis opera, quæ tibi exhibere
dignatus est: colligendo omnia illius
beneficia velut in fasciculum quen-
dam, id est, quæcunqve cælestis pa-
ter, per unigenitum filium suum sibi
præstitit. Hinc jam voluntas acce-
dens, amare eum vult, quem novit
summum esse bonum, seque æterna
charitate tantoperè dilexisse. Et hinc
toto affectu redamabis illum vehe-
mentissimum amatorem, immo infini-
tum amorem te perpetuò amantem,
eumq; triplici diliges amore: Vide-
licet amore nudo, ut sis nudus & ex-
peditus ab omni creaturarum dilectio-
ne, amicorum quoque & cognato-
rum, vestium, librorum, & quarum-
libet rerum, quandoquidem simul
hæc cum Deo diligi non possunt, cum
Deus totum amorem nostrum solus si-
bi optimo jure vendicet: & Dominus
noster Jesus Christus ejus unigenitus,
pro nobis pauper & nudus mortuus
est in cruce. Et istud adhuc ad exter-
na pertinet, ideoque necdum satis est.
Sed secundo etiam puro amore nobis
dilig

diligendus est Deus. Enimvero sunt quidem nonnulli extrinsecus pauperes, sed quamvis nihil habeant, multa tamen habere concupiscunt. Necessarium proinde est, ut & intrinsecus pauperes & puri simus. Hæc autem interna puritas potissimum consistit in mortificatione cunctarum naturalium passionum & vitiorum, & in vera ordinatione & puritate omnium virium animæ, ut sint mundæ & absolutæ à mediis quibuslibet & imaginibus, Deumque suum mundo ac puro complectantur amore. Tertiò demum vehementi & efficaci Deus amore diligendus est, qui utrumque jam dictum amorem ferè consumat absorbeatque, & te unum cum Deo faciat, & ad omnia alia velut insensibilem reddat, ut nihil amplius sentias, quam amorem tuum JESUM dulcissimum: quo fiet ut semper in DEO permanere queas, ubicunque vel apud quoscunque te esse contingat. Hic namque amor nunquam te ab amando, & teipsum totum in Dei gloriam impendendo, quiescere sinet: sed ex ipso est, ut ex singulis quibusque foliis vel graminibus herbulis tuo conspectui se offerentibus,

III.

Amor Vehemens.

tibus, præclaram optares facere creaturam, quæ tecum amaret laudaretq; Deum creatorem tuum: immò si possibile foret, ut ex quibuslibet hominibus cælos condere posses, eosq; illi offerre ad suam laudem & gloriam, id tibi perquam gratum esset, libenterq; faceres.

¶ Hoc jam triplici amore ornatus & accensus, totusq; ignita dilectione plenus, sensus corporis viresq; animæ tuæ fortiter intra te colliges, & intrahes introrsus in teipsum, quasi rebus omnibus mortuus: atq; ita ad dignissimum atq; dulcissimum cor Jesu ignito amore plenus accedens, in illud velut in immensum quoddam summæ bonitatis pelagus & in infinitæ charitatis abyssum, his 4. exercitiis ingredieris. Primò teipsum totum cum universis creaturis, in simplicitate cordis tui, cum anima, corpore, & tota substantia tua, liberrimè in amabilissimam Dei voluntatem, in tempore & æternitate, ad omnem etiam adversitatem & pressuram cordis & dolorem corporis, & ad omnia quæ tibi evenire volet,

I.
Resigna.
110.

etiam

etiam ad pœnam inferni suo pro amore
sufferendam, te offeres paratum: ut te
talem efficiat possideatq; , ut illi pla-
cuerit, haud secus quàm cum necdum
creatus esses. Secundò liberè exiges à
Domino Deo tuo, non solùm omnes
gratias & dona, quæ Deus habet, quib-
usq; tu indiges: sed etiam totum,
quod Deus est, ut eo solo fruaris in suo
nudo & infinito amore. Postulabis et-
iam tibi nudum & perfectum Spiritu-
tum, claram cognitionem divinæ bo-
nitatis & voluntatis, & tuæ indigni-
tatis, & omnium virtutum notitiam
& perfectionem, fortemq; in omni vir-
tute perseverantiam. Deniq; & omnia
alia necessaria pro salute tua, & tuo-
rum specialium, & totius Ecclesiæ, &
animarum in Purgatorio. Et quia
Deus æterna charitas est, qui te ab æ-
terno in sua gestavit divinitate, idcir-
co tertio illi te conformabis, videli-
cet desiderando, si ei gratum foret,
in tanta derelictione, cruciatu,
ignominia, paupertate & miseria vi-
vere, ut Christus ipse vixit: eis-
demq; virtutibus nudam animam
tuam vestiri & ornari, quibus ipse

II.
Postula-
tio.

III.
Confor-
matio.

IV.
Unio.

Abso-
ptio.

ornatus fuit. Sic & quia ipse æterna
charitas est, & te quoque in amorem
transformari oportet, antequam in ip-
sum pervenire queas, idcirco arden-
ti te desiderio erigens, postulabis ea
dilectione ornari, qua Christus orna-
tus fuit: Ut sic illi secundum divini-
tatem & humanitatem suam confor-
mis & Deiformis effectus, quarto de-
mum loco fortiter desiderare queas, ut
illi possis absque ullo medio felicissi-
mè uniri. Tum verò illi jam unitus,
ad divinitatem ipsam accedes: ubi
quicquid creatum est, foris relinquens,
& nec te ipsum, quidem sentiens aut
cogitans, tam profundè te immerges,
abscondes & transferes in dulcissimū
Deum tuum, immo in ipsum æternum
amorem tuum, ipse quoque ignito a-
more plenus, ut nunquam dehinc à
creaturis inveniaris ceu fragilis crea-
tura. Hic ergo desiderabis à summo
bono absorberi, & illud vicissim ab-
sorbere: quum bonum illud incom-
mutabile nihil aliud sit, quàm abyssus
quædam immensa æterni & infiniti a-
moris. Sicque in corde Jesu liquefas
ex superadmirabili amore & bonita-
te Domini Dei & sponsi tui; rogans
eum.

eundem, ut aperiat tibi pulcherrimū,
 lucidissimum, & amœnissimum re-
 gnum divinitatis suæ, in illud te pror-
 sus immergi & transformari permit-
 tens: dicesq̄ve hoc vel simili modo: O
 superadmirabilis potentia, sapientia,
 & bonitas Domini Dei mei. O super-
 admirabile mirum, & superadmirabile
 bonum, quando me totum transfor-
 mabis & abscondes in te, & te in me?
 Quod enim est mari absorbere unam
 guttam, hoc tibi est absorbere me.
 O Domine Deus meus & omnia, u-
 tinam possem ex qualibet creatura fa-
 cere animam, & ex qualibet anima,
 maximè autem mea, facere tibi reg-
 num calorum, in quo pacem &
 gaudium haberes, pro omni dolore
 & tristitia tua, quæ pro me sustinui-
 sti, libentissimè hæc omnia tibi da-
 rem. Patiar, quæso, pro honore tuo si
 vis, poenam omnium damnatorum,
 & laudem te laude omnium beato-
 rum. Aperi mihi, quæso, delicio-
 sissimas divitias superardentissimæ
 divinitatis tuæ, & abscondas me
 in te, ut à nulla unquam creatura
 inveniri queam.

¶ Quòd si hîc ulla adhuc tibi
 creati

*Aspirat
 110.*

creati intellectus scintilla superest, attendas paulisper æternam Dei tui potentiam, sapientiam & charitatem, donec mirabili quodam modo velut in ecstasi, cogitando fias absque cogitatione, cognoscendo absque cognitione, amando sine amore: efficiarisq; per gratiam, quod Deus est per naturam. Denique si sic in corde Jesu conversantem divinitas te absorberit, felix eris: sentiesq; quæ nec dici nec scribi possunt, nec in cor hominis ascenderunt bona Domini, quæ solus expertus utcunque intelligit.

¶ Porrò hoc XIV. exercitium, instar aliorum duabus in die horis observabis, per XXXIII. dies continuos, ad honorem annorum vitæ Christi: & interim quotidie communicabis. Et postea quoad vixeris, omni die semel cælesti sponso tuo per hoc idem exercitium, manè aut alio congruo tempore, te resignabis, offeres, & absque ullo medio purissimè unies: septimum nihilo minùs exercitium etiam suprà dictum, nunquam deserturus: Ad laudem Dei sublimis & gloriosi, in secula benedicti, Amen,

E X

EX D. DOMINICO
CARTHUSIANO

APPENDIX.

SI vis facilliter & perfecte mundari
à peccatis tuis, liberari à vitiis, at-
que bonis omnibus ditari: cunctis
tuis non valde necessariis occupationi-
bus abscisis, trade teipsum æternæ
charitati (cujus magister Spiritus san-
ctus est) in discipulum, offerens, re-
signans & immergens frequenter in
spiritu, absq; corporali imaginatione,
nudis videlicet intellectu & affectu,
totum cor & spiritum tuum, ad omne
divinum beneplacitum, in dulcissi-
mum cor Domini nostri JESU CHRI-
STI, creatoris, redemptoris & ama-
toris tui crucifixi, charitate plenissi-
mum, quod ipsa sacrosancta Trinitas,
& plenitudo divinitatis inhabitat cor-
poraliter: per quod accessum habe-
mus omnes in uno spiritu ad Patrem,
quodq; sua immensa dilectione omnes
complectitur electos in cælo & in terra.

Ad

Ad hoc salutiferum cor Domini Dei
tui in spiritu eriges cor tuum, prius
in interioribus tuis bene recollectum:
idque in omni loco & tempore, præ-
sertim autem in divinis laudibus &
in omnibus orationibus & operibus
tuis, quemadmodum Dominus ipse
jubet: Venite, inquit, ad me o-
mnes qui laboratis, & onerati estis,
& ego reficiam vos. Tollite jugum
meum &c. Præbe fili cor tuum mi-
hi, & oculi tui vias meas custodi-
ant. Pone me ut signaculum super
cor tuum. Cui devotè respondebis:
Paratum cor meum Deus, paratum
cor meum: Confitebor tibi Domine
Deus meus in toto corde meo, &
glorificabo nomen tuum in æternū:
Levemus corda nostra cum manibus
ad Deum. Enimverò in ipso dulcissimo
corde Jesu invenitur omnis virtus, mi-
sericordia, justitia, pax, gratia, vir-
tus, salus perpetua, fons vitæ, con-
solatio perfecta, & lux vera illumi-
nans omnem hominem venientem in
hunc mundum, maximè tamen ad
ipsum in omni necessitate &
afflictione devotè confugientem.
Quicquid enim boni desiderari po-
test,

*Matt. 11.**Prov. 23.**Cant. 8.**Psal. 107.**& 85.**Thren. 3.*

test, ex ipso superabundanter hauritur: & quicquid salutis & gratiæ nobis donatur, ex ipso mellifluo corde, non aliunde, in nos derivatur. Caminus quippe divini amoris, est igne Spiritus sancti jugiter ardens, purgans, incendens, & in se transformans omnes sibi unitos, & adherere cupientes.

¶ Porro, sicut omne bonum de dulcissimo Jesu corde, ut dictum est, promanat, ita quævis dona, beneficia & bona operatibi & omnibus hominibus collata, immo & omnia undecunque occurrentia, in persona totius Ecclesiæ illuc devotè referre debes, & ad summam Dei laudem & Ecclesiæ salutem, nihil penitus horum tibi adscribendo, neq; in donis Dei quiescendo, statim illi reddere, & in suam originem refundere, idq; maximè sub Gloria patri, aliisque laudatoriis hymnis & psalmis. In eodem corde peccata confiteberis, veniam & gratiam postulabis, psalles & gratias ages, non modò pro te solo, sed etiam pro tibi commissis, & universa Ecclesia catholica, quorum omnium salutem ferventissimè desiderabis, ex abysso
mi.

miseriæ nostræ, invocans abyssum di-
vine misericordiæ. Quapropter hoc
ipsum piissimum cor Jesu, quod cordi
divino inseparabiliter est unitum, in
quo sunt omnes thesauri sapientiæ &
scientiæ Dei absconditi, sive illius, aut
crucifixi Domini tui imaginem, grata
mente frequenter osculaberis: ad il-
lum facie ad faciem clarè contemplan-
dum indefinenter aspirabis, ipsi con-
querens angustias tuas: ex ipso in cor
tuum attrahes tibi spiritum & amorem,
gratias & virtutes illius: ipsi inter
prospera & adversa devotè te resigna-
bis, confides atque adhærebis: in
illoque habitabis, sollicitus servare u-
nitatem spiritus in vinculo pacis, ut
ipse vicissim mansionem facere digne-
tur in corde tuo: ac tandem suaviter
in pace in id ipsum dormies & requies-
ces. Nam ubi te cunctorum mortalium
corda fefellerint aut dereliquerint,
hoc fidelissimum cor te nunquam fal-
let neque derelinquet.

¶ Quapropter si tutè ambulare, &
per rectam januam intrare volueris,
nunquam ad divinitatis Christi præsu-
mas ascendere sublimia, nisi per san-
ctis.

ctissimæ humanitatis ejus ascenderis
vulnera humilia, baculo sanctæ crucis
infirmos gressus tuos ubique dirigente
& sustentante. Et si parvo labore
grandia bona comparare, tua vilia
opera volueris nobilitare, & pro illis
merita Christi licenter usurpare, atque
per humanas ejus operationes divinis
illius promissionibus appropinquare,
da illi te totum, & habebis ipsum to-
tum: offer illi omnia bona opera tua,
sue sanctissimæ vitæ & passionis pu-
rissimæque intentionis meritis unita,
& possidebis omnia bona & merita
sua. O salutifera & omni acceptione
digna commutatio. Quis enim negoti-
atorum seculi non libenter daret mo-
dicum cupri pro ingenti massa auri,
aut vilem silicem pro preciosissima
gemma? Hanc autem spiritalem com-
mutationem obtinere poteris, si totum
quod es & habes, ac omnia quæ co-
gitas, loqueris, agis, sive pateris
die noctuque, non solum spirita-
lia, verum etiam corporalia,
renovata sæpius intentionis puri-
tate, ad æternam DEI gloriam &

Ecclesie

Ecclesiæ suæ salutem, cum sanctissimis Jesu Christi cogitationibus, verbis, actibus & passionibus, quæ humiliter gessit & passus est in terris, unieris, illique liberè resignaveris & obtuleris. Verbi gratia, sic ante vel post singulos actus tuos orando vel desiderando: Domine Jesu Christe, in unione amoris quo pro me patrem tuum laudasti & orasti, laborasti aut dura passus es, da mihi has laudes & orationes, sive labores, licet viles, perfectè facere, & adversa quælibet hilariter pati, ad laudem tuam & Ecclesiæ tuæ salutem. Vel istud generaliter ad omnia: Domine Jesu, in unione amoris quo pro me homo fieri & mori dignatus es, offero tibi istud ad laudem tuam & Ecclesiæ tuæ salutem, vel ita: Pater, in unione amoris & mortis amantissimi filii tui, commendo tibi spiritum meum, Et quoties distractus, tentatus, aut etiam lapsus fueris, primùm ad vulnera pedum veniam, deinde gratiam & confidentiam ad manuum vulnera in psalmis & precibus tuis humiliter postulabis, & patri ut verè pœnitens, merita & charitatem filii sui offeres pro
pecc.

peccatis tuis : donec rursus ad ostium salutiferi cordis ejus recurrere, stare, & pro ingressu ex filiali amore ausis pulsare. Hoc itaq; pacto merita tua licet in se exilia, sanctissimis CHRISTI meritis unita & permixta, & pro communitate in salutem omnium Dei electorum oblata, supra quam credi potest, nobilitantur, transubstantiantur, & in magnis CHRISTI meritis absorbentur, quomodo aquæ gutta in magno dolio vini : ita ut nihil horum tibi pereat, sed omnia vilia tua in corde Jesu tibi sint tate reposita, & postmodum multiplicato cum fœnore juxta intentionis tuæ paritatem & amoris tui magnitudinem, fideliter restituenda. Securè ergo tua minima CHRISTI meritis unita, offer insinuum matris Ecclesiæ, ut in salutem cedant omnium electorum Christi membrorum. Et non solum non patieris detrimentam, sed ex divitiis Christi maximum invenies salutis incrementum : Quia teste D. Gregorio, tunc nostra magis fiunt numera, cum coeperint esse communia fratribus : & quanto bonum communius, tanto divinius. Nam Christus
&

& electa ejus membra interim negligē-
 tias nostras, dum distracti fuerimus aut
 impediti, suis precibus & meritis sup-
 plebūt, Deum pro nobis laudabunt &
 orabūt, & sua merita nobis communi-
 cabunt. Quicquid igitur habemus, in
 merita offeramus dominicæ passionis,
 ut ipsius efficaciam sentiamus in tem-
 pore necessitatis. Et si parum est quod
 damus, omnia cum bona voluntate, pu-
 raq; ac deiformi intentione, qua nihil
 aliud quàm Dei gloriã quæramus & be-
 neplacitum, suppleamus. Nihil enim
 Deo offertur ditius bona & ferventi vo-
 luntate, cum regnum cælorum tan-
 tum valeat quantum habes.

¶ Gloriosam præterea matrē Dei &
 misericordiam, dulcissimā virginē Mari-
 am, non negliges devotè colere & in-
 vocare, ut ipsa ex dulcissimo corde filii
 sui impetrare dignetur, quicquid tibi
 necessariū fuerit. Quod rursus per ejus
 benedictas manus, in cor Jesu offeres:
 obsecrans maternam illius pietatem,
 ut ipsa, cum omnibus sanctis & electis
 Dei, adjuvet te laudare & benedicere
 Dominum Deum tuum, pro universis
 ejus beneficiis, quæ hætenus de-
 dit, & dabit in æternum.

Amen.

✠ (o) ✠

105(0)30

*Note Et admonitiones ad
hunc libellum.*

S. I.

AD pag. 22. 23. 26.
38. 44. 45. 47. 82.
118. 144. in his locis

Autor, Papatui addictus,
nimium tribuit nostris
operibus, ut meritis, ora-
tioni, contritioni, satis-
factioni, amori, &c. Quæ
omnia unico vocabulo
possunt limitari vel re-
stringi, nempe merito

G

Chri-

Christi: Adeoq; quando
& quoties Autor loquitur
de merendo vel merito,
&c. Tu, Lector, subintel-
lige vel adde hoc: in
Christo: Quemadmodum
ipse Autor potius p. 71. non
absurdè suadet, merita
(si quæ sunt, quæ recti-
ùs dicenda debita) licet
in se exilia, sanctissimis
Christi meritis unienda &
permiscenda, & (non
quidem, ut merita, ad
promerendum aliquid, sed
ut debita ad agendum
gratias) pro communi-
tate in salutem omnium
Dei

~~de(o)so~~

Dei electorum offeren-
da.

§. 2.

Ad pag. 23. 35. 81. 101. 144.
In his locis suadet Au-
tor & urget invocatio-
nem Mariæ & aliorum
sanctorum, cujus tamen
invocationis neque man-
datum neque exemplum
neque promissum in S.
scripturâ habemus.

§. 3.

Ad pag. 26. 27. Con-
silia Evangelica, quæ ibi
tradit Autor, item se-

G 2

ptem

ptem Sacramenta , sunt
 nulla , uti à Nostratibus
 satis superq; demonstra-
 tum ! Per statuta Eccle-
 siæ Catholicæ tu , Le-
 ctor, intellige Praxin pri-
 mitivæ Ecclesiæ & salu-
 tares Constitutiones Ec-
 clesiæ verè Catholicæ A-
 postolicæ. Nec non per
 vota & Instituta ordinis
 intellige opera & si quæ
 habes vota Christiana ac
 instituta ordinis, non ab
 hominibus sed à DEO
 ipso tibi mandati , v. g:
 muneris & officii mini-
 sterialis, non , emendi-
 candi

candi pecuniam, quod
 nusquam in S. Scripturâ
 rationem muneris vel cer-
 ti officii obtinet, sed,
 prædicandi Evangelium;
 Item Sacerdotii regalis,
 quod omnibus baptizatis
 competit, unde omnes,
 quâ baptizati, ut Chri-
 stianorum, ita etiam Sa-
 cerdotum nomen gerere
 & exercere debent. De
 peccatis contra defunctos
 quod dicitur, certo re-
 spectu & sano sensu tole-
 randum. Animas pur-
 gandas verò quod attinet,
 nihil est, quia habet respe-

Etum ad purgatorium, de
 quo etiam Autor pag. 133.
 agit: Quod itidem nul-
 lum est. Rectius contra
 hoc ipsum ipse Autor pag.
 71. cupit, in hoc (non alte-
 ro) seculo per meritum
 passionis Christi (non per
 aliud) expurgari.

S. 4.

Ad pag. 55. Quando Au-
 tor ibi dicit: Sapiens DE-
 UM nunquam offendit:
 quia qui peccat, sapiens
 non est. Quod alibi dici-
 tur sine peccato esse, vel
 pec-

68(0)90

peccatum non facere. Id
omne intelligendum de
peccatis regnantibus eo-
rumq; perseveranti & fina-
li continuatione, juxta
Proverb. 16. 6. Sirac. 1. 25.
1. Joh. 3. 6, 9.

S. 5.

Ad pag. 76. Paupertas
voluntaria, quam Autor
ibi svadet, sano sensu in-
telligenda, nec solis Mo-
nachis ratione vel titulo
cultus, ordinis aut meriti,
juxta humanas traditiones
& regulas, sed omnibus

G 4

Chri-

Christianis, ad normam & formam doctrinae Christi & praxeos primitivae Ecclesiae, non solum affectu sed etiam effectu, pro ratione temporis & aliarum circumstantiarum ad DEI gloriam & Ecclesiae commodum amplectenda & exercenda, Matth., 19, 28. Act., 2, 44, 45.

§. 6.

Ad pag. 85. 117. Autor dicit: Homo debet facere, quod in se est. Quae phrasim sano sensu, praesertim quando sermo est de homine renato vel fidei, potest tolerari: Quando vero de irrogenito, & quidem in puncto

puncto conversionis & salutis usurpatur, rejicienda, de quo alibi passim. Idem etiam notandum ad id, quod Surius in Præfat. hujus Libri pag. 1. dicit: Hæc exercitia facili compendio hominem bonâ ac ferventi voluntate præditum ad familiarem DEI amicitiam &c. perducere: Subintellige ibi hominem renatum. Quia ante & ad conversionem voluntas nihil quicquam boni ex se facere potest; quantum quantum etiam sit, quod aliàs in se habet congenitum & naturale: Quin imò in ipsa adhuc conversione habet se merè & purè passivè, ut adeò nihil ad

G 5 eam

☉(o)☉

eam conferat vel juvet; sicut ipse quoque Autor Exerc. 2. p. 17. rectissime dicit: Eja attende, in quanta mala peccata tua propria lapsus sis, quodq; ex te ipso nunquam inde resurgere valebis, &c.

§. 7.

Ad pag. 126. Hic Autor commendat imaginem Christi, coram qua procumbendum &c. Quod si ut cultus necessarius exigitur, idem de eo dicendum, quod supra de invocat. Sanctorum.

§. 8.

Ad pag. 136. Quotidiana, quam Autor svadet, commu.

(o) 90

munio non ad modum &
morem missæ Pontificiæ, sed
ad mandatum Christi &
exemplum Apostolorum ce-
lebranda & conformanda,
de quo etiam alii plures con-
sulendi, qui totos de quoti-
dianâ communionem Tracta-
tus scripserunt, eamque ut
rem utilissimam commenda-
runt.

§. 90

Ad pag. 143. 144. Quod
Christiani ibi dicuntur, pro
communitate in salutem o-
mnium DEi electorum meri-
ta sua, meritis Christi unita,
offerre; Item electa Christi
membra negligentias nostras
G 6 suis

suis precibus & meritis sup-
 plere & sua nobis merita
 communicare. Id multiplici
 eget restrictione & explicati-
 one vel potius correctione.
 Merita propriè habemus nul-
 la, inutiles sumus servi ad
 promerendum aliquid, & no-
 bis & aliis. Quicquid sit no-
 strorum operum, conferre &
 offerre pro communitate in
 salutem electorum jubemur
 & tenemur. Quicquid au-
 tem facimus in salutem ele-
 ctorum temporalem & æter-
 nam, non facimus ex nobis,
 sed ut DEI organa per divi-
 nam gratiam, quæ in nobis
 est efficax & sua dona coro-
 nat. Paulus plantat, Apollo
 rigat, DEUS incrementum
 dat.

dat. Itaque neque is qui plan-
tat est aliquid, neque qui ri-
gat, sed DEUS, qui dat in-
crementum, 1. Cor. 3. 6, 7.
Pro aliis (viviis sc. non mor-
tuis) orare, laudem habet &
fructum suum. Sed de' ele-
ctis dicere: Eos negligenti-
as nostras precibus & me-
ritis suis supplere & sua no-
bis merita communicare;
derogat merito Christi: Præ-
sertim, si de operibus, quæ
dici volunt, supererogatio-
nis intelligatur. Opera e-
nim nostra, tanta quanta,
coram DEO nil nisi pannus
menstruatae, adeoque titulo
meriti minimè digna. Si
quid autem valent, similia
sunt Ziphris, quæ nullæ vo-

cantur. Talis Nulla confi-
gnificativa est, per se sola ni-
hil significans; aliis tamen
figuris à dextro latere juncta,
significationem decuplat: A
sinistro autem latere neque
auget neque minuit figuram.
Sic etiam nostra opera à si-
nistro latere Christi sine fide
nihil profunt: A dextro
verò ejus latere non quidem
per se, sed per Christum au-
gent significationem figuræ,
cui additæ sunt, & decuplant
qualitatem suorum sociorum,
quibus ut membris in Christo
per mysticam fidei & charita-
tis unionem consociati su-
mus. Nam omnia opera no-
stra in se nihil sunt, nihil ha-
bent, nihil possunt. Quando
autem

os(o)de

autem per unionem fidei
Christo inseruntur vel attri-
buuntur, & ita ex verè frater-
nâ charitate erga proximum
exercerentur, ex merito Chri-
sti magnam vim & virtu-
tem, excellentiam & poten-
tiam &c. habere, liben-
tissimè concedimus & fir-
missimè credimus. Vide
hac de re Oration. D. Meis-
neri de Christiano, hoc an-
no denuò editam, lectu pro-
fectò dignissimam. Item
Stegmann. Christianism. J.
V. A. Fraternitat. Christi, &
alia.

§. 10.

Typographica hujus li-
bri errata Lector ipse corri-
gat,

gat, quorum potiora sunt
 sequentia. Pag. 19. 26. 41. 87.
 104. 119. 120. 125. pro voc.
 qvo, lege quod. In qvo
 quod sapius ita erratum, in
 de factum, quia Typogra-
 phus, qui simul Correctoris
 munus sustinuit, in priori e-
 ditione abbreviaturam vocis
 quod pro qvo legit & scri-
 psit. Eadem etiam de causa
 pag. 30. l. ult. quoniam,
 pro quando, item. pag. 143.
 numeram, pro nostra lectum
 & impressum. Alia levio-
 ra errata sunt sequentia:
 Pag. 17. lin. 26. pro uti, lege
 ut. Pag. 23. lin. 13. pro ob-
 secro, lege obsecra. Pag.
 27. lin. 1. pro eliena, lege
 aliena. Pag. 33. lin. 6. pro
 cir-

circunfione , lege circumci-
 sione. Pag. 34. lin. penult.
 pro fruendam , lege fruen-
 dum. Pag. 35. lin. antep. pro
 deser. vit , lege deseruit. Pag.
 44. lin. penult. pro com-
 placenitæ , lege complacen-
 tiæ. Pag. 54. lin. 4. pro per-
 tulerit nostrâ , lege pertulo-
 rit pro nostrâ. Pag. 58. lin.
 3. pro spiritualem , lege spi-
 ritualem. Pag. 94. lin. 11.
 pro unitate , lege vanitate:
 Et eadem pag. lin. 17. pro
 uti , lege ut. Pag. 112. lin.
 26. pro stoltus , lege stoli-
 dus. Pag. 113. lin. 23. pro
 illuminationem , lege illu-
 minationem. Pag. 130. lin.
 8. pro sibi , lege tibi. Et
 tandem , quod debebat esse
 pri-

os (o) do

primum, pag. 1. lin. 2. de
le voc. alia. Quod restat,
si quid minus latinè in hoc
libro prolatum, non Edito-
ri imputandum, sed Au-
tori condonan-
dum.

J. Ber-

J. Betkiius Excid. German.
 in Præfat. (ubi monstrat,
 præcipuam excidii Germ. cau-
 sam esse defectum veræ Theo-
 log.) pag. 22. Præcipuè sedu-
 ctio mundi consistit in nega-
 tione & ejectione institutionis
 & eruditionis, quæ à DEO, ac
 unctiois seu testimonii Spiri-
 tus S. Item: Theologia vel
 Theologica cognitio, quæ
 DEUM & Verbum ejus Chri-
 stum habet authorem, & sal-
 vifica, intuitiva, spiritualis,
 practica, certitudinalis, Deifi-
 ca, mystica, mentalis, expe-
 rimentalis, &c. vocatur, ab
 initio fuit causa veræ fidei,
 quæ per charitatem & obedi-
 entiam operatur, veri cultus
 divini & vitæ inculpatae co-
 ram

ram DEO & omnigenæ bene-
 dictionis : Contra Apostasia
 à Verbo Domini ad Verbum
 hominis, à Theologiâ spiri-
 tuali ad literalem, speculati-
 vam, Scholasticam, terrenam,
 animale, pseudonymon,
 diabolicam, &c. ab initio fuit
 causa mortuæ fidei, ficti cul-
 tus, idololatriæ, hypocrisis,
 vitæ gentilis & consequen-
 ter omnium plagarum, quam
 Simon de Cassia l. 8. sup.
 Evang. c. 11. in illud Luc.
 cum meret, &c. invisibilem
 meretricem vocat, cum quâ
 fit fornicatio à DEO & ejus
 Sophiâ, quibus David: per-
 didisti omnes, qui fornican-
 tur abs te, Psal. 73. 27.

Sex catenæ, quibus liga-
 tur

es(o) de

tur anima, ne ad mysticam
Theologiam ascendat. 1. Est
negligentia circa spiritualia,
quâ homo non vult se exer-
cere & mortificare. 2. Eva-
gatio sensuum. 3. Curiosi-
tas intellectus circa scientias.
4. Inordinatus amor erga
temporalia. 5. Impunitas in
operationibus. 6. Occupa-
tio circa exteriora, Anton.
Monel.

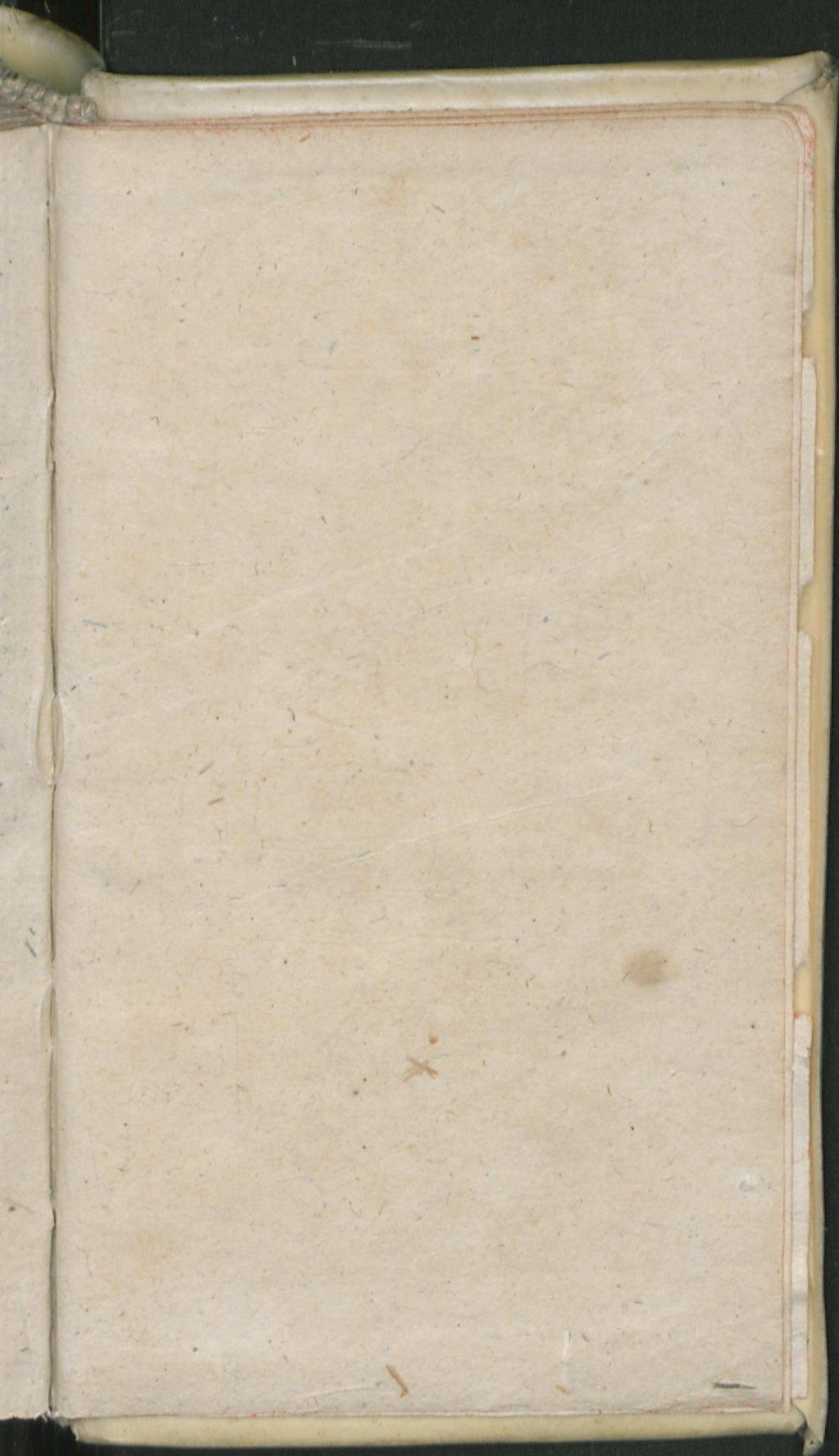
O quisquis curiosus es,
scire, quid sit hoc verbo
frui? Para illi non aurem,
sed mentem: Non docet
hoc lingua, sed gratia: Ab-
sconditur à sapientibus & pru-
dentibus, & revelatur parvu-
lis, Bernhard.

En

~~En adest~~ ~~DEUS~~, ~~impios~~
En adest DEUS, impios
Hinc procul, procul arceo.
Invisum superis genus,
Hinc abite profani.
Fumus ut fugit: obviis
Cera cedit ut ignibus:
Sic, intrante DEO, procul
Hinc abite profani.

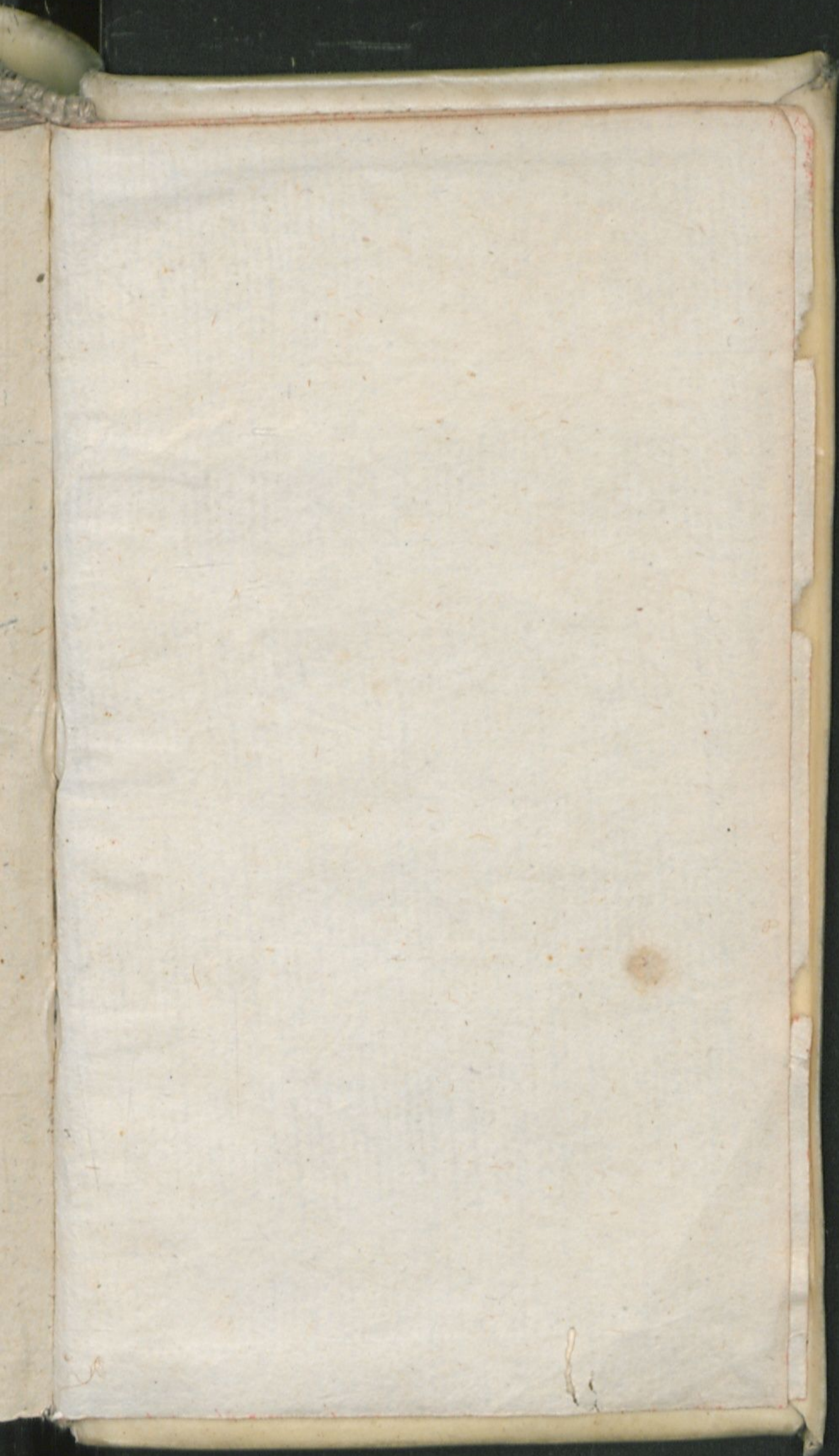
**SOLI DEO
GLORIA!**

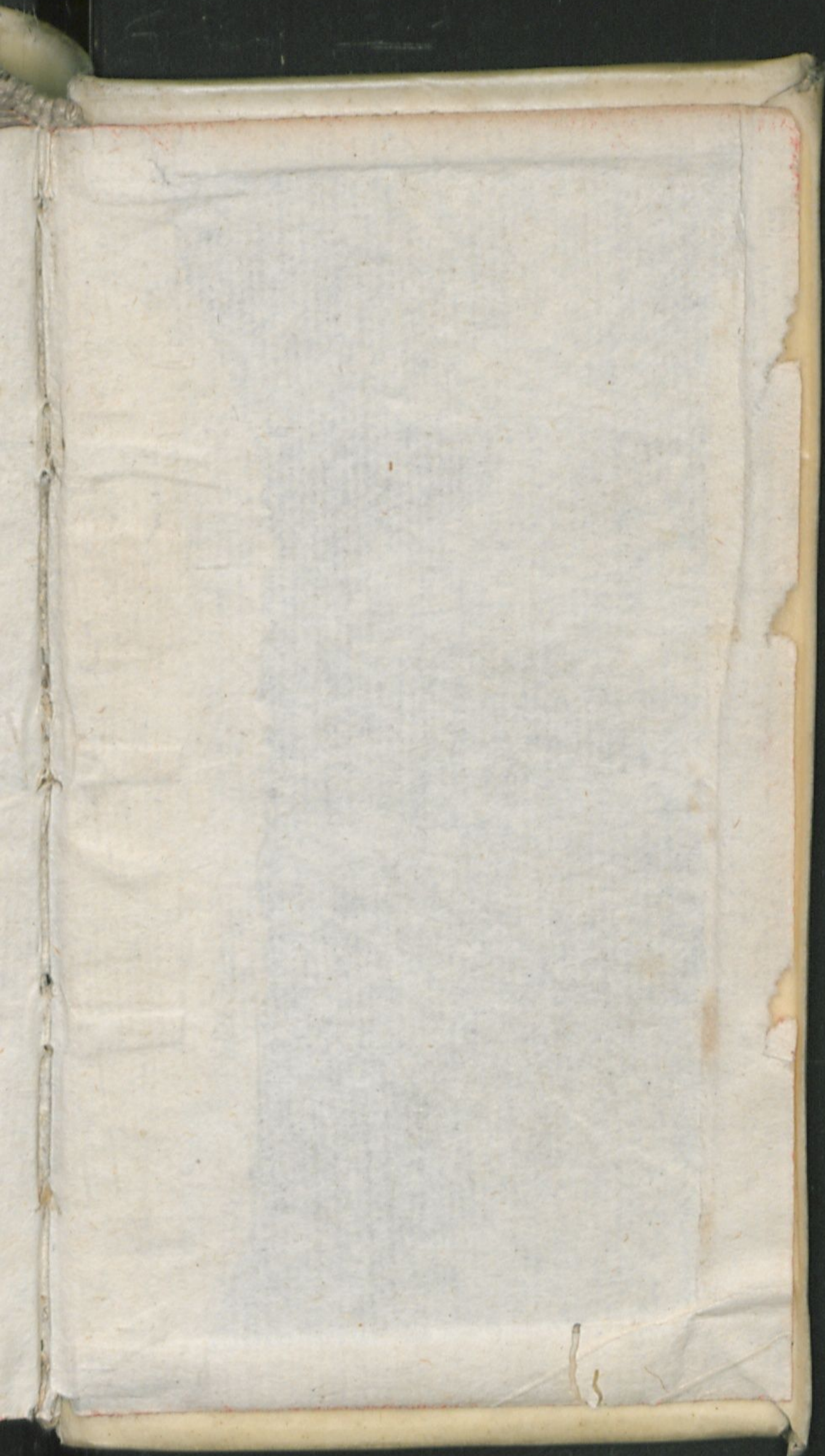

In nomine Domini Amen
Hinc procedat, pater noster
Insuper septem genibus
Insuper aliter profusa
Insuper et signis obsequi
Cuius cadit in ignibus
Sic instans DEO, procul
Hinc, in fine profusa.

SOLI DEO
GLORIA

ALVENSLEBEN

Bd

499

EXERCITIA
LOGIÆ MYSTICÆ
NA PRORSUS,
nominem in DEUM
sformare queant,
mpendio ad familiarem
am, stabilemq; unionem
perfectionis apicem perducant:
nilum peculiarem vitæ ordinem
es vivendi canones requirant,
ionis & vitæ generi inserviant,
vent, nec cuiquam, quò minus,
atus ac muneris, exequi possit,
t impedimentum; quin potius
modum hominem relevent, &
idoneum efficiant ad externa
omnia, cum DEO & in
O prosperè admini-
stranda,
AUTORE
COLAO ESCHIO
edita.

x Officinâ Joh. Qventel.
IO M DC LXXVI.